

עינוי בעלמא באלא רחיצה, למה לה דעבדא
ויהשתא נהוג כולי נשוי דבשעת חפיפה שט
ולאו ממשום דצרכין לחמץ להדחת הגוף א
ברקה נפשה נמי סמור לטבילה בשטיפת חם
מיהת צריכה שתהדא סמור לטבילה.

ז ↵ גופא אמר רبا טבלה ועולה ונמצאו עליה דבר חזץ^(ט) אם באתו יומ
שחפה טבלה אינה צריכה לתוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול. איןכא
דאמרי אם סמוך להיפפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה
לחוף ולטבול. מא' בינויו (ב). סמוך להיפפה טබלה איןכא

שיטוי מהדרות

4. מדרני הרכנן'ל מוכה שבקטע "ואקמן נסוג וכו'" עד קו ה' כל נ' (או לכח' עייקרי הדנים בקטע זה) נ' פה לפניו. ע' בערך ד'.
השגורות הרוז'ה
 לגר חוץ היה נייכת מהן פנים סגינה כל זין שפוגלה כויס
 הספיקה מט' פט' כלום סיהם מלוכיה לא. נ' כל מיחס ציממלה
 ומיטעלן גלגולו השקוי דכשען סמוך להיפיפ טבילה. ומלי'
 סמוך צ. נ' נויס טע'ן כנ' קיל' נוקלה חמיפפה יומך. וכל הגי'
 מייל' נאחות חמיפפה נמלגה. הכל לנטנות נתנוילו נ' אל
 מלהה עלייה דבר חוץ' היה נייכת מהן פט' חמיפה נויס
 וטעלן גלולה. כן נולא לי. וסוגיה דצמאנעה וו' ט'
 לד' בגו' ולכ' חדוד' וכ' ימאל זדריך מירימה. כללו כו' קע'ל
 מיחס ציממלה ומיטעלן גלגולו עייף. מסוס עינוי נגופא
 ודמיון טפי מתייחס גלולה ומיטעלן גלולה. ומדזוקה כתיר וצ'
 ימאל למיחס גלולה למיטעלן גלולה. ומושאי' יט' אל מהל
 וטלטול טעטלן דזמאנע עלייך דבר חוץ', הכל נ' מלה' עלייה
 (ד) וגם דאמר ר' בא בבל' וועליה וגמצא עליה דבר
 הרוץ' וכו' עד מאוי בטיניהו חיל' ציניעו מיחס ציממלה
 ומיטעלן גלגולו', נ'ך לנטן דלמר ונ'ך נ' כלomo יוס
 חמיפפה קדלה וכו'. עטעלן ומלוך עלייה דצל' חוץ' נ' נייכת
 לחוף פעם צניא מלהר צל' טעלן צהומו סיום. "הכל נ'
 מלהה דבר חוץ', היה נייכת מהן פט' חמיפה נ' עט' צל' גל'
 טעטלן צהומו יוס, דקנירל' נ'ה מיחס ציממלה וטלטול גלגולו
 ספידי דמי' נ' על פט' צלן טעטלן צויס חדד עט חמיפפה.
 ולמייך לנטן דלמר ונ'ך נ' סמוך למיחפה טעטלן היינ
 דמייס לחוף פעם צניא ולטבול. והס' לו' נדייס מהן
 ולטבול טעטלן דזמאנע עלייך דבר חוץ', הכל נ' מלה' עלייה

לנסטן פרדשטיין

ח. אבל לא מזאהן וכו'. בודיטש עד כי הומסço של מה קמעט מובייר וזריזה (1) מכאן עד "מאותו היום", (2) יומם לאו צורכה לחץ ולטבון, (3) אבל לא נמצא עלייה רבר חזץ. ונהג האדרט אנט. (ט) כבר נהג נון בדריך היהוד והשליט את עישר הפקידות עיר'ם היבנין, והוא חטא שלמה שודiptט בכוא ע"פ ביד.

ציוויל הילכה
ה' צ' ג' קניין רכבי סחורה להפיכת
טבליה צ' ס' ק' י'.
לא טבלה סחורה לחופשת וכותב
סרי קנו סכ' ח.
ה' ה' ס' ק' קנס סכ' ג' יג.
ה' י' ס' ק' קנס סכ' ג' יג.

מסורת הראב"ד

בינויו (ד'), סמוך לחיפוי טבילה איכה בינויו. וקיים כלישנא בתרא דבעי סמוך לחיפוי טבילה. ואם לא טבלה סמוך לחיפוי ונמצא עליה דבר החוץ צריכה לתפקיד ולטבול פעם אחרת ואם לא נמצא עליה דבר חוץ טבילה טבילה, מידי דהוא מקום דלא אפשר כדאמרין ל�מן^{၁၁}.

והיכא דטבלה بلا חיפוי הראש ובלא בדיקת הנגר לא סלקא לה טבילה מודאמרין^{၁၂} נתגה תבשיל לבנה והפשילתו לאחורייה לא עלתה לה טבילה וכ"ש היכא דנתעסקה בכך כתחמי שלא עלתה לה טבילה. ואפילו עיניה נפשה בשעת טבילה, חפית הראש מיהא לא סגי לה בעינוי דסרך במויה, דלמא בהדרי דמסרeka רישא השטא משחררי מויה אי נמי הוה שעתה בגיןטא דזהה קטיר בשעת טבילה נתר בהדרי מסרוקית ואלי ירידעה לה. ומשום המכדי דטה בלב לא בריחת הגוף ובבל חיפוי לא סלקא לה טבילה כלל.

והלכתא ^{ס"ט} מ"ט אשה חופפת ביום וטבלת בלילה והלכתא אשה לא תחוח
אלא בלילה. קשיא הלכתא האهلכתא, לא קשיא הוא דאפשר הוא דלא
אפשר. פ"י רב אחא ^{שלאו} ר' דאי איתרמי לה טבילה בגין שמי דלא
אפשר למסroke בלילה חייפה ביממה וטבלה בלילה, ואפיקלו איתרמי חמישין
וערב שבת שני ימים טובים דלא אפשר למחהך בהון זומן טבילהה בלילה שבת.
חיפה כרוביעי בשכנת וטבלה בבני שמי מושם לטבילה בזמןנה מצוה. וכי גדרה

אישגות הרדייה

וילכלההו ה'ך מופפה נ'ו'ס ווילכלההו ה'ך קיל'ה ווילכלההו ה'ך מומ'ן ג'ל'ה.
וילכלההו ה'ך קיט'ה הילכלההו ה'ך. ל'ו קיט'ה ה'ך
וילפ'א'ר ה'ך ד'ל'ה פ'ס'א'. כ'ל'ו'ה א'ה ג'ל'ה ט'ט'ב'ל'ה ד'ל'ה ג'ל'ה
ח'ו'ה ה'ך ג'ל'ה ג'ל'ה. ו'הס כ'ה צ'ד'ה ו'ה צ'ו'ע' ט'ט'ב'ל'ה ג'ל'ה
ח'ו'ה ג'ל'ה ג'ל'ה. ו'הס כ'ה צ'ד'ה ו'ה צ'ו'ע' ט'ט'ב'ל'ה ג'ל'ה
ח'ו'ה ג'ל'ה ג'ל'ה. ו'הס כ'ה צ'ד'ה ו'ה צ'ו'ע' ט'ט'ב'ל'ה ג'ל'ה
ו'ה'ע' ע'אל'ק'ה ה'פ'יפ'ה. ו'ה'ע' ע'אל'ק'ה ה'פ'יפ'ה
ג'ל'ה'ו'ה: ג'ל'ה'ו'ה מופפה ג'ל'ה ווילכלההו ה'ך קיט'ה
וילכלההו ה'ך מומ'ן ג'ל'ה ז'ל'ה מ'ל'ה מ'ל'ה ג'ל'ה מ'ל'ה
וילכלההו ה'ך מ'ל'ה, ל'ו קיט'ה ה'ך וילפ'א'ר ה'ך ד'ל'ה פ'ס'א'. ו'ה
אל'ען ג'ל'ה מ'ל'ה ג'ל'ה ס'פ'ר ה'ג'מ'ה א'ל'ן. ו'ה מ'ה ס'מ'ה א'ל'ן
ל'ו'ה ק'ל'פ'ק'י ו'ל'ה ק'ל'פ'ק'י ו'ל'ה ס'פ'ר ה'מ'ה'ו'ל.

גָּבֵשׁ תְּדִישָׁנוּ

עליה להסבירה. וע' השגות רבו לרמברט ותל' מילואות פ' ב' ה' יז' דאיפלו לא בעין סמוך לכתילה השניה ואשכחך רשותה חשישנן". מבואר כיצד והשנין.

ב' בספר המאוור. אפשר רקאי גם על דבריו בריש קטע זה. ע' העותת לילך.

מסורות הרואב"ד

עוני בעלמא באלא רחיצה, למה לה דעכדא בעשут חפייה, אלא ש"מ ברחיצה,
ויהשתא נהוג قولוי נשי דבעשут חפייה שטפן נפשיוו בחמין ובדקנו נפשיוו,
ולאו מושם דעתיכן לחתמן להדרת הגוף אלא דהכי מעלי להז טפי. ואיך לא
ברקה נפשה נמי סמור לטבילה בשטיפת המים לא מעכבל, אבל חפיפת הראש
מידת צריכה שתהא סמור לטבילה.

ז ↵ גופא אמר רבא טבלה ועולה ונמצאו עליה דבר חזץ^(ט) אם באתו יומ שchapפה טבלה אינה צריכה לתוחף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול. איןכא דאמרי אם סמוך להפיפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול. מא' בינויו (ב). סמוך להפיפה טබילם איןכא

ח. אבל לא מזאהן וכו'. בודיטש עד כי הומסço של מה קמעט מזרב זורי'ה (1) מכון עד "מאוֹתָן הַזְמִינָה", (2) יומן לאו צירכה להז לולטבון, (3) אבל לא נמצאו עדין רבר חוץ'ן. ונהג האדרט אנט. (ט) כבר נהגה נון בדרכיה והשליט את עישר ההפנות עיר'ם היבנאנ'ן גווטהא אולטמא שודטפאנ'ן באע' בע' ביד'.

ציוויל הלהקה

ציצית לבודוק בין שיזה פין
קמץ פין כד. סין קמץ ספין ג.
לעומלא תלין בזוז פין קלה קפין
גנו.

טבילה ואפלו הבי טעמא דנמצא עצם בין שנייה הצריכה ר' טבילה אחרת. לאו הבי לא. והוא שמעין משפטו של רב שצרכה האש להבדוק בין שנייה ממשום עצם או ממשוםبشر' מהודק או ממשום דבר אחר. והוכא שלא בדקה קורם טבילה בין שנייה ולא בית הסתרים שלה, ואחר טבילה נמי לא בדקה עד שאכללה או שנתעסקה בככתמים וכ כתבשילים, ואח' ב' בדקה ומוצאה עצם או דבר חוץ בין סתריה, מסתברא דבר האי גונא לקולא תלון כזו ואמרין בדבר טבילה עילו בה הוואיל ואין צריכין שיבאו בהם המים. שנינו במסנת מקאות י"ג נודה שנטנה מעות נפה וירדה וטבלת תורה מוטמאתא אבל טמאה על נב רוקה. נתנה שערה נפה קפזה ידה קרצה שפתותיה كالו לא טבלה. ואס תאמור מאי שנא עצם בין שנייה ממעות שבpigga. הטע מ dredig בכא לא מ dredig. ובמקרה למדרנו שאינו האששה אריכה

פיש תדרשנו

ב. שעריבה אשה לבודק. מילשה הבהיר ("ה") מגיל ללבונן חוץ לו חוץ שנייה, דלא שמיעין מונא זוראו אללה להבנה או'/ וומליק ביה' ואין כוונת רבען להבנה אל לא עזעה כו'/. ופישר ליישן שב מסקר רבען לחויב בדיקת הדר' הוא מ' אמר רבען רבען לעילם למד ארטס... שתהה אשה מיריה קמטה וכו' (ולעל אל' א'). ואין רבענו לומד מעובדא דרכי. אלא דראיכא חציזה בין השנים ננ'ל. מיה' ע' סדי'ש ואין בדורר רבען הנבל אל לא עזעה סובנה. שכן משמע הלשון ליעלטם'. ומאריך דעת הלבוש והשך' (עכ' ל') שבירית השיטים חז'ין וועי'ש בעש' שוה נוליד מסברא. והנה אם לא דקה פפני הסביבה רעת השך' (עס') והוא הניתן לבודק ונוראה שלruleת הב' האנד ועפ' מילשה עלי', עי' ו' ובכדי איך יתכן להקל כ' ב' בעס'ס וואיכא לבוזו. ווע' העזרות לעיל וללבוקן, ולשונ' התו ושי' עס' קפס עט' () משעמ' ואין מהיריות אותה לא לאי בירוק.

ב*. או' משום באשר. ע' מאידי ולף טה ר' דה, עט' (294) שכמ'ב: אני מורה ובא בשער שבתון התשנים אין דורך הקפיד עליו כ' ואינו חוץ' עא'פ' שנדי' המפרשים (רבנן) נהרין בחולוקים בואר', וונגעט ליפוי בו דוח' דהה' כהמודה'כ', שורי דרכ' רבנן הא צינ'ס מפורדים בדור' חז'יך. ואפער' לחודש רבען ורכונטו דזריך לביוק לתחלתיה אבל בדור' ניראי' דביר' רבנן דוח'ז'יך. ובמהדרות הקדימות אין זיך כל לעזען תצעית בשער.

ג. האיל ואין צירוקים שייא'ר בהוד מומ. הנה מהו התרא' (קפס כ') וגראפע'א'ס' ("ס' קאנ' על השך' ס' קע' לב') היה איך מליכט לא בידקה לא בחדלה ולא בסח'ן ונסחרו בעז'ע. ונוראה שעריך התהינה בירין וזה הד ארך בספק מוצאים מה מוקחת סוכנתה. ואיך היבא דיאכטן דיעוואָן. ועם ג' מז'ה באור בדעתו שברען רבען. ווע' באור הטעס שברען רבען. ווע' באור הטעון זיס' ס' קה'). והנ' דראי' הטעס שברען. ווע' באור הטעון קלאל שורי גאנ'ת' בס' קאנ' ס' קע' (ב') ובפליכט מוו' ספק רבען קלאל שורי גאנ'ת' מנטש מקפಡ' איט אלא מדרבען, ובבית ספרר'ס' אין חיש' להוב' ומקפיד. והנה גם על זו הקה שאין זה הטעם שברען רבען. ווע' ג' ע' בעק' מברון ההובוין זיס' ס' קאנ' ואמרען בספק רבען קלאל אף היבא ואיכא חיקת טמאה. ע' ס' קאנ' ס' קע'.

בצלוי הנפש

סימן א'

איוֹן הַלְבָה

ה"א. כי קלט סע' 6
ה"ב. נאום לא נמצאת עליה דבר
חכץvir קלה סע' נג. פיר
קלט סע' ע.

אתה קשורה חוצות, שלש אין חוצות, שתים ספק.¹ ומסתברא כי האי לישנא בתרה. גרשין במסכת שבת ירושלמי בפרק במוה אשה יוצאה י"ש תמן תניון אלו חוצין באדם חוטי צמר וחוטי פשתן וכו'. שמואל אמר לית כאן של שעור. על דעתיה דרבי יהודה אלא של צמר, הא של שער דברי הכל אין חוצין. רבי בא בשם ר' יהודה ר' זעירא בשם רבנן דותה נימא אחת חוצצת שתים ספק שלוש אין חוצות. ר' זעירא בעי קשר נימא אחת לחברתה אחת היא, אחת לשתיים שתים זה. שלש שלש זה. ר' יהודה אמר זו שהיא יורדת לטבול ולדעתה קשורתה שערת בזנב הסוס² לעוברא וסומכון עלי. מן הגרסאות הו נראות "דרכיך נמי איכא קפידה בשער".³ ומדרב יהודה נמי, ולא שרוא לוודאי לאלא בוגב בסום שהוא עב בשעה אבל שעור האשה לא.

דיני חציצת

א אמר רבא טהרה לעולם ילמד אדם בתוך ביתו שתהא אשה מריה קמطاיה
במים בשעת טבילה, וاع"ג דתנן פ"ז י"ד פ"ז בית הקטנים ובית הסתרים אין
צרכיהם שיביאו בהן המים, נהי דביאת מים לא בעינן מקום והרואי לבא בו מים
מייה בעיןן כדרכ' זירא דאמר ר' זירא כל הרואי לביילה אין בילה מעכבה בו
וכך אמר ר' אבון בר ר' אדרא אמר ר' יצחק מעשה בשפתחו של רבינו שטבלה
ועלתה ונמצא לה עצם בין שנייה והצריכה רבוי טבילה אחרה. מהא
שמעין שם לא הרicha בית הסתרים ובית הקטנים שלה ונמצא בהם דבר
ב' חוץ' שלא עלתה לה טבילה. ואם לא נמצאה עליה דבר חוץ' ע"פ
שלא בדקה' קודם טבילה עלתה לה טבילה, ואני דומה לבדיקת הגוף ולחותיפת
הרראש בדבוקינו למימר פשוט, דהא שפתחו של רבוי לא ברכה את שנייה שודם

לימודים ממדוריות

15. נד"כ מנולר כן נלען אל נראה שהוא כלשון הירושלמי שפירושו שאפילו בברכה יש הפרש בין אחת להדריאן ובין גמינה ריבוי.

16. נציג לימוד ולחימה כנראה א. ועם זאת סס מופקמת ואם מן
1. כל הפלגה מוכנה לנ"י קלה (פתח) וגם מוכנה לנצח

לומש חדרען

כ. שיטות ספק. מפרא ורבבית וחמה דבבי (פרק: על והרשב'א והרשב'ה וגם מס' כ) להם לא פסקו בדעת ר' יונתן שכך שעיה את הזגדת ועייש מה שתרצנו בובי וביתר הסדרות (טיק יורי ולפמן ס' ג' הל' א היבא רבנן את דברי השאלות רג'ינאי דינמי את חותמתן, משמע רק אהרון.

כג. בזבב החסן. בספר ירושלמי דוח נרמינו באב החסן

לצניעותא בעלם הוא דעביד להו ולא
מושטט שבנה דאף הן מקבלין טומא'
וכתרנן עשהה לשכיבת מכבלה
בזום וסומור שערות
דאשה וסובלה בלילה.
ואף אם נוכננה לה
סובלה בשעה חיל
בזום של עירון או של
גלוות לסייע השכבה הר
ו הופכת ברובע שבעת
נינוחתנית ורוחץ את בשרו במים שלא
טובלת בשעת של
פנוי גופה של סבילה
יהא רבר חזין בין בשרו למים. ופרק'
ספוק לפיכילו כיו
שלא. ובכל שחר
רב הונא. ראמ"ר בר רב הונא נימא
בשעת פבילה כל גופה
שערות ואשה שלא
יראה הרכבתץ. העדר
ועינה עפנעם בחול
בזום וסובלה לעוב או
לטהורת עליה לה
סובלה בירענבר לא
חצחה ואפסל עיינה
לבשרו והוא שערו כי איצטריך הילכטה
לרבו ולמיוטו ולמקפיד ולשאינו מקפיד
וכדר' יצחק דרא' יצחק דבר תורה רבו
המקפיד עליו חזין שאינו מקפיד עליו
אינו חזין ונורו על רבו שאינו מקפיד
טושם רבו המקפיד ועל מיוטו המקפיד
טושם רבו המקפיד. דבר תורה האשה
בודקה עצמה סטוק לטבילה אם יש על
בשרה או על ראש והעל שער שבה שום
עליה לה בלילה שזו
צייה לעין רבר תורה
הר' שופטה בפרק
עכבה שופטה ורודה
ובעלתה נפצעה לה
רב רחוץ בין על בשורה
בין על שעורה אם ספוק
להחפה ולפרק טבילה
אייה צריכה לחזור
ולחוף ולסבול ואם לאו
זרכה ורודה ולכטוט
שאי אמר בין צויה
לפכילה נרבק בה ולא
הרגישת: *לכמת התא*
ספוק שאבדנו באורה
עינה שופטה שעין
נורו בחתסה ו/or.
רדייא בשלא נאפקה
רכתיב את כל בשרו זה הטפל לבשרו
באותו זמן לאחר טבילה
ומאי נינה שערו פריק מדורייתא עיוני
בעלם דלמא טיקטיר א"ג מיאום מדי
שאי אמר עסוק הד
נדבק בה אחר טבילה
שריר וילם לרבק
שמתלה החפה ובוקת
עכבה וכוקת ברוקת
היא עסורת. ווש
הגדלים שחו נס נכו
וועוד רבי תקין עורה תפיפה דוקא
במקום שער שלא במקום שער לא
מדאקסין את הטפל לבשרו ומאי נינה
שנתקענה בין צויה
שערו א"א שאר גוף בעיון בעלם סני
לפכילה ברבר' שעושן
ליה. ומיהו עיוני בעלם דליך מידי
חכלה לבנה. אם אותו
דממאם צריכה מדורייתא דמדורייתא
רילמא טיקטיר. א"ג מיאום מידי וטושם
חכלה של טול בזינה
בזה אף על ט' שלא
טפאה עליה רט לאחר
סובלה לא עליה לה
שער ושראר הגוף שווין. חפיפה זו שאקסין
בזמן דאמר אמירם משמיה דרבא
אשה לא תחוף אלא בתמן ואפי' בחמי
חטפה פ' חמין שאמר אפי' חמיה חמה מא
טעמא חמיטי משו. מואי קרייר מסכמי
ה��בילה או לאחר עסוק
הרבנים

מויא

וישתרין לבעל מיר דהא ליכא חשש ולא מידי دائ
נזה היא שמיט לנורתה הוא ונירה שלא בזמןה טובלה
אפי' ביום. ואוי זבה היא דינה לטבול ביום ואשביעי
ושורתת מיד ואהדרי ליה מושם דר' שדרתニア ואחר תטהר
ולוד טעהה תטהר אבל אל אמר חכמים אסור לעשות כן
כלומר לשמש שלא תבא לידי המפק. והכי תניא בתורת
כהנים ואחר תטהר כוון שטבלה טהורה להתעסק בטהורות
אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שלא תבא לידי המפק.
ויש מוקין לטבול אף' ביום שביעי דר' ש לא אמר אסור
לעשה כן אלא לשמש וכן שפרשנו אבל לטבול לא
ויעיר בעיא דרב פפא לא על הטעבילה היהה אלא על
היבאה ומאי ליטבלן תשמש ולישנא מעילא כדאמרין
בעלם يوم טבילה הווה. ואינו נכוון דרב יהורה ורבא
דאתקינו בימה דתמןיא מושם ענה ומושם אבולי בהר
חווארה דר' יזרא. הוו ורב פפי נמי דבבא מניה מרבא
לכוארה על מאי דאתקין איזה בחמןיא ומושם אבולי
הוא דבבא מניה למה לי ועליה הוא דאהדר ליה רבא
האסור לעשות בן דאלט אפיק הטעבילה עצמה אסורה ביום.
ואם עכברה וטבלה ביום השכיעי כתוב הר' זיל בשם רב
אהא משבחא זיל דלא עלתה לה טבילה. ואינו מחור
דטולי הא' לא נחמיר שעיקר גורה זו ורבך רחוק הוא ויש
כמיה ספיקות שמא זכה היהת ושם המשמש מז
לאחר טבילה ושמא תורה בו ביום וסתור ספירחה
לטפיע. ובכמה החששות רחוקות כאלו לא נחמיר בדיעבד
וורז' הלו זיל מן המתירין לטבול ביום השכיעי ואיפלו
לנתחלת וכותב כי מדברי רב אהא זיל אין ראייה שהו
ול דורייתא קאטר ונראין דבריו לפ' הלשון שב' הנאן
ולאלא שכבר אמרנו כי לטבול בשכיעי ואיפלו בשמיין
לנתחלת אינו נראה האבל בדיעבד נראיין הדברים. ולדברי
הכל בטבילה בשמיין בדיעבד עלתה לה טבילה ואטיקנא
שריא אפי' לכתהילה טשום צנה. נרמין בפרק חינוקת
שטאט מושם דבעיתא ולא טבילה שפ' הלשון שב' הנאן
בעתה ובכתב הר' זיל דטמתקבר דאם טבילה בין עז' כל
הדים בין אטילתא בדיעבד עלתה לה טבילה. ופי' סילתא
בקעת. עוד כתוב הוא זיל דכלי חרס דנקט ולא נקט כל
יעז' מושם דההיא פשיטה דהא אית ביה מושם גורה
מרחצאות האיל ומיטמא מגבו ואפי' בדיעבד לא עלתה
לה. טבילה אבל כל חרס איצטריך ליה הויל ואינו
פיטטא מגבו ואינו ראי למדרם לית ביה מושם גורה
טרחצאות וסדר' א' לשתרין קמל דמשום דכעיתא טירא
איכא. עברה וטבלה-עלתה לה טבילה. ופשטו כל עז'
כין רחزو למדרם את בזו מושם גורה מרחצאות ואפי'
עטבה וטבלה אגבייה לא עלתה לה טבילה. והכיא כל עז'
טרחזן בטקיות טען שהעבירות עז' כלים או עז' המפסל
חריזא כמות שהיד' ר' יהוד' ר' יומי אומר הריזא במקו'
ובילדר שלא יטבול עז' המפסל אלמא אפי' בספסל איכא
ט' ש' גורה מרחצאות. ואי מושם דבעיתא ליכא דמנא הוא
ליא מטביל ואי איכא טינה וקא מנה תותי רגילה חביבי
פורות שפיר דמי ואפי' לנתחלת דהא לא בעיטה.
ויעירדי' הרוב זיל מפזי דעביה להו שמואל לבנטיה

הנשים בית שבעי שער שבעי

בערב שבת וטובלת למווצאי שני ימים טובים של ר'ה של אחר השבת ורב הסדר אמר כולה אמרין שכן לא אמרין כלומר אי איתרמי לה טבילה למוצאי שבת אי נמי למוצאי יומי של אחר השבת ובולוי חופפת ערב שבת ודי לה אבל לא אחר השבת בollowי חופפת ערב שבת ודי לה אבל לא איתרמי לה בחול לא דשון מובלט בכענין זה לא אמרין דרכיא דראיפער איפשר דלא איפשר לא איפשר דס'ל לרוב הסדרא דהיכא מתרמי לה במוצאי שבת או יומ'ת א' לא לחוף מושום דהא אשה חופפת בלילה וטובלת בלילה דילמא מטרוק שטמוהה לביתה לא תחופ שפיר וככבריה דרב חיננא מסורא דאמיר בסמוך מהאי טעמא דאמירן. רב יימר אמר א' שכן אמרין לבך מאשה חופפת באחד בשבת וטובלת בחמש' שבת דלמוצאי שני ימים טובים של אחר השבת ליתה איפשר דחיפא בלילה וטבלה בלילה דס'ל לרוב יימר כמר זומרא דשורי לחוף בלילה ולטבול בלילה. דרש מיטר זילכתא כוותיה דרב חזדא וככטפרש רב ייטר ולא קייל כוותיה דהא שלח רבין בנארתיה אשה לא תחופ בערב שבת והטבול למוצאי שבת. ותימה על עצמן הזיך אשא חופפת ביום וטובלת בלילה כלומר בסמוך לחופפה טבילה בעיןן ואסיקנא הלכתא אשה חופפת ביום וטובלת בלילה והלכתא אשה לא תחופ אלא בלילה. ואמרי' קשייא הלכתא אהילכתא לא קשייא הא דאיפשר הא דלא איפשר בלומר בחול דאיפשר לחוף בלילה ולטבול בלילה לא תחופ לכתול' אלא בלילה אבל היכא דאותרמי לה טבילה בשבת אין כייט דיא' לחוף בלילה חופפת ביום וטובלת בלילה. ולא דזקא ביום וטובלת בלילה של אחוריו אלא אפי' לחוף בערב שבת ולטבול למוצאי יום טוב ראשון של אחר השבת בין של גליות בין של ר'ה דהא אפשר לחוף בלילה טבילה וככרב הסדרא' וודוקא בשיעינה נועה וראשה בשעת טבילה דבחיפה דרבנן היקלו כי היכי דלא נידחיא טבילה בזמנה אבל עזני דמדאויריתא לא אפשר בלאו הци ק' לא עוד אלא אם' הזיכר רעינה קודם טבילה וננהנה תבשיל לבנה וטבלה לא עליה לה טבילה כמו שיתבאר בסמוך כ"ש וזה כמו עונות בין חיפפה לטבילה והשנת עסקה בכמה תבשילין ומפני היציאה שלא עלתה לה טבילה א' עיניה בשעת טבילה מטה' וכותב הר' א' ז' מרבר הגןין רב אהא זיל' בחופפת בערב שבת וטובלת לטובלך ושלא יקשר לטוב מושם דלא איפשר לה שערה שלא יתבלך ואם לא יקשר זריכה לשמר לתקן שעירה בשעת טבילה אבל עצמה אינה זריכה לשמרו יוכלה לשמר עצמה בשעת טבילה. א'ר טבילה ועלתה ונמצא לה רב חוץ' אם סמוך לחופפה טבילה אינה זריכה לחוף ולטבול ואם לא זריכה לחוף ולטבול. א'יכא דאמיר' אם באותו יום שחיפה טבילה אינה זריכה לחוף ולטבול ואם לא זריך לחוף ולטבול מא' בגיןו סמוך לחופפה טבילה א'יכא בגיןו אופסוקא הלכתא סמוך לחופפה טבילה והילך אם סמוך לאחר טבילה נרביק בה ולא אדרעהו טבילה שניי אני אומר לאחר טבילה נרביק בה ולא אדרעהו אבל אם לא חיפה ולא עיניה סמוך לטבילה אעפ' שחוופה עיניה קודם טבילה אני אומר בשעת טבילה היה שם ולא אלעתה ומאי סמוך בו ביום שע'י בגין נזהרת בחיפויה יוצר כן כתוב הר' הלו' ולזוקא בשאינה יודעת אם נתעטקה בין חיפויה לטבילה בדרכיהם החוץ' אין לא אבל נתעטקה ברכבים החוץ' בגין אעפ' שטבילה ועלתה ולא נמעא לה ר'ב

יבשיט חותצין לדמי' מטען
אין חותצין : גליי
זואה שעיל' רבשר .
רמשט ורביצק שרות
הצפערן ואילו' בגדר
ברשר . ואזהה שתרות
הצפערן שלוי בגדר
ברשר דרי אילו' חותצין .
אייזו' שלוי בגדר ברשר
זואה הצפערן גזרו' וועוד
על הברשר ומבעט
זואה בצערין רותח אויתו
סקוט שערצון עיל' הרבר
דו' שלוי בגדר הרבר .
לעך' בגדי' בגות
ישראל ליטול צעררים

דבר חוץ לא עלתה לה טבילה ראמר רב נידル איד נתנה חביש לבנה וטבלה לא עלתה לח טבילה ואענ' הרשותא ליכא אמר ברדיוני נפל ווא ררב נידל וראי בשחפה ובשעינה קודם לכן היא זאי לא אפי' לא נתנה חביש לבנה אי לא עיניה בנפשה ולא חפתה לא עלתה לח טבילה • ונודלה מזו כתוב הר'א זיל דאפי' עיניה נפשה בשעת טבילה חפית הרاش לא סני לה בעוני רדא מהקונה עורא דיא ואפי'

ס' מ' נ' ט' יול'רים ו'ה'יטו כ' ס' ג' ח'
ח'יטן ז'כ'ים מ'קדרין ג'רג'ינ'ס
ג'רמ'ון צ'מ'ק'ה ג'ע'ן ר'ג'ל'י
כ'מ'ט'ס א'ר'יל'ה מ'ג' ד'ס'ג'י מ'ס'
צ'ט'יט' נ'כ'ס צ'ז' ג'ה'ג'ו'ת ר'ג'נו'
ו'ג'ק' פ' ו'ל'פ'ס' ד'ס'מ'ה'ל' ג'א'כ'
ע'ג'ד מ'ס'ל' ג'נ'ה'ה'. ו'ו'ג'ד'ה'
ב'ס'ט'ל'ה'מ' ו'ל'ס'ל'ו'פ' צ'ג'ע'ן ו'כו'ל'
ג'ג'ע'ן ל'יו' מ'ז'ן י'ע'מ'ש'
ע'ז'יא' ב'ז'ה'ר ל' מ'ת'ה' ע'נ'יה'
ק'ו'ג'ר מ'ק'ל'ו'ת' ל'ה' מ'ל'ג' צ'ק'ר'י'ו'ת'
ס'פ'א'ס' ג'ג'ד'
נ'ס'ק'

נְקָסִין

שעור (רטט') כראמיין במרקונה [פנ'] שתהא אשת חופפת לשבולת דארוירואת היא (בלשון קושיא) דכתיב ורונן את בשור בימים את הטעיל לבשו ומאי ניזו שערו וכו' אללא בשעוזו קאמבר. עוד ראות טטאי דארמיין ברטינקט [פנ' יג] ורש טויטר (רג' טטאי טטטה דרכא אשה לא תחפה אלא בחטין ואפלוי בחתמי כתה, פ' (רג'נו) ומאי פטמא מזמוס דטשרו מזיאו', פ' בקשים את השיער גונעה ברצין בצעין פ' בקץ' צים של ויזר (רג'נו) לשון שרור קיטים [פנ' יג], ולשון שרור מנא [פנ' יג], אלמא פוטה בשער הויא, ולפי שיש שער בענף בלבד שער הראש, והוקזן נישם להז'ו (רג'נו) וכשר ומוכן הדבר וממעכיבו ותאכיה על העמוד. ראנר רבא [פנ' יג] לעולם ולמד אדם את בתו (רג'נו) שתהא מדינה בית קטטה בימים (רג'נו עג') דבניתם מים לא בעינן ראנר לבייתת מים בעין ואיך בשיניה ובכיפה ראיו לבייתת מים בעין ואפרמיין בתינקט [פנ' ז' וכדורוין פ' ק' [פנ' יג]] אמר ר' יצחק מעשה בשפטו של רבי שטבליה ועליה נתגא עצם בין שנייה והזריכת רבי טבליה אחרה. ואמר רבא מבללה ועלתה ונמצאה →

יעפות רם

בair אויך צביבין בין בעילונה בין בחתונה, ואני אויך בתהינה ולא בעילונה. ואני שמעתי טעם אחד להזכיר קיטופים בנהרות, כיון שאין טסקין ולא (רטא) פטול לה קיטופים. הגיא בבי' קיט טסקין (ט' ט' ע' עשר תקנות תיקן עזרה ואיתן שהאה אשה חופפת (רטב) וטובלת וטסקין בתינוקת (ט' ט' ע' והלבנתה תאה אשה חופפת ביום וטובלת בלילה ולוכטה אשה לא תחוף אלא בלילה קשיא הלבנתה אלהות לא קשיא היא דאפשר הא דלא אפשר. פ' (רטב) אפשר לחוף ביום לטפי ליל טבלתה חופפת כולם, אי אפשר ביום שלפניהם ליל טבלתה בגין שנודמנה טבלתה בחזאי יום טוב (רטב) שאפשר לחוף בשכון ביום טוב, חופפת בחזאי שכת בלילה. ואם אירע מוצאי יום טוב (רטב) שאפשר לחוף בז' חופפת גערב שבת שהוא חל וטובלת לוזאי שבת (רטב), ואמר רב החזון כו'לו'ו אמר ר' שבן לא אטרין ורב יি'ר אמר שבן נמי אסרךן לבד האשה חופפת באחד בשבת וטובלת (רטב) שבת שאפיילו שבן נמי ליה דאפשר דהיפא בלילה וטובלת בלילה וטובי'ר הלכתא כו'הה רב החזון י'כדרתין' רב יי'ר פ' בותה ד' ר' יי'ר וטובי'ר הלכתא כו'הה רב החזון לטמבל בלילה אפילו כו'לו'ו נס לא אסרךן. וחופה זו בראש וככל מקום (רטב) שיש

רָם תּוֹעֲפֹת

ו' החמשי

חיבי לאון פיז. ייא בישראל ר' בכנים. ייא בישראל. ז' באומות (א) פצע דכא. וכורת שפהה. ממור. עמוני. ומואבי. מוחור נדרשו טשנשאטה שפהה. יוכחה לישוק. והלזרו. מושת. ד' בכנים. זהה. ולה. גרשן. נרשן לסק החיט. אלמתה לטשן נול.

סימן בז (ב)

שבע אמות זהזר עלהן הכותוב בפ' ואתענן דרכו ב' (ט' י') וכן גול גורם ריכם פטנק חתני החותם
הנערני (ט') וט' והיב בתריה לא תחתון כב' ברך לא דחין לבנו ובוטה לא תח' לביך (ט') וופשטו
וקרא בזיהון משפטיען קרא בחרב יי' ליד את בך טמאר'יא, אללא בגין' השוד והתרום דבר
דריש ביבמות ט' וט' עעל' [ט' י'] דבשכנייר נס' (ט') קא עלייזו בלוא דמאפקה הובנא כלשין חותם
ונאר בא בזיהון ליה בז' בז' תחתון ל' היגיינ' קדרש', דוחה ליה לא קושע', דמאפק' (ט') מקרא קבושים
כשלדי האמור (ט' י') כי מבירוא היה לך תחתון מושעת קדושון קרי אשבען אמות שנתניינ' כלאו
ומשתת קדושון קריין כה לא תחתון אבל בזיהון לא עבר בלוא עד שיבעל' (ט') דודא לאו בני הרה

חטיפות ראם

מ��' רבי אבא³²⁹ לסייעיה לר' הונא טבל ועה → מ��' רבי אבא³²⁹ לסייעיה לר' הונא טבל ועה → מול הספק אלא באח' לא אמרת כובח הסדא ויא לה בדיקת קודם השחיטה ובדיקה של זרום שוחיתת נשים או שלשה בהמתן ונגה אי בעי למשחתת הנולך ושוחות ואינו חושש בדיקה בראשונה הולך ושוחות וכובאי) [ובודא] אלו הה פוטל ר' הונא כשןאכד סכין ומשם דחשייבא לה שחיטה לגבי סכין החומרה (בשבירתה) עצמות וזראי איינו שאיל לשחות אלא אם כן בדק קודם שחיטה לדידיה נמי תיבעי בדיקת חכם, וזה היא ראייה מורה לסכנתו של ר' רבי זל, ועוד ראי' מאוקמת' רוכב אש דעליל³³⁰ אוקי מתניתין בשבדק סכין נתנן לו אבל לא בדק סכין והנתן לו לא ישחות ואם שחתט בדק סכין אהורי. ואם אית' אפי'לו בדק הסכין גנון לו הייך סוכמיכין עליו בדק בדיקה שלחדר שחיטה פ' תינוקות³³¹ אמר ר' בא טבלת ועתה ונמצא עליה דבר חזץ אם סמוך לחדיפה טבלת אינה צורכה לחוף ולטבול ואם לאו צורכה לחוף ולטבול³³² והאaca דודאי טבל ספק הוה עלהיה ספק לא הוה עלהיה וקא את' ספק מוציא מידי ודאי. ולפי מה שפ' הרמב"ן זל³³² בדרך הונא אפיקו נאכד הסכין בחזקת איסור עומדות עד שיחעד לך בודאי بما נשחטה, קשיא לי דאסן כן מאי סייעחה לר' הונא איכא מהיא לר' הונא נמי לא ניתא דהאanca כי נמצאה עליו דבר חזץ וחושש אבל מספק אינו יציך לבודק אם יש עליו דבר חזץ אם לא וכקדתני נמצאה עליו דבר חזץ, ואלו לר' הונא ציריך הוא לחזור אחריו ולבודק. ותו קשיא לי Mai' קא מותיב מיניה לר' חסיד' דשאניג' סכין דאייל' בדיק' קודם שחיטה דוגה היה כה תפ' סמוך לטבלת דאעפ' שממצא עליו דבר חזץ איינו ציריך לחזור ולטבול³³³ ואדרבה לר' הון' קשיא דהא בטבלת כי האיגונא עלהיה לו טבלת כלומר אל יהיתה חפיפה סמוך לטבלת כמו שהשוחיטה סמכה לבריך' סכין. ונראה דסבירא היה לרבי אבא דחניכת עור בית השחיט' קודם שיגיע לסייעין היה ליה אבל מתעסק בדברי החוץ' בין חפיפה לטבלת שלא עלהיה לה הטבלה כלל ואך על פי שלא נמצא עליו לבסוף דבר חזץ דהא סבירא היה לר' הונא דורו נמי שכיח לפגום ומכל שכן קא מותיב דהאaca דלא נחטעק בדבר קודם טבלת ואפי' הכי כיון דלא חփ' סמוך לטבלת אם נמצא עליו דבר חזץ ציריך לחזור המצוין לפנים וועלן מי שאינו מצוי לפניו ועם מצוי לפנום.

329 ראה הדריך טבל, ובברמבי". ובעה"מ, ובתוון, נהה...
 זה, ב' ובחותש' הרוא"ש וויטב"א שם. כ' 329
 ובינו בורה"ב שם טו, א. (רוואה בד"ק).
 לפניו: ראה, וראה לעיל העורא *328. 330 טו.
 וראה מותש' שם ובס' המרומה בהלה נדה ק' קב.
 331 וכבה בתרה"ב ב' שז' לב. א. ובשורש.
 332 קצט סי' א. ובשנ' וסדר' שם כד' בירנו.
 מוכא לעיל דיה השוואת. 333 ממש'כ'
 בינו לעיל. ועי' במארוי כאן דיה ולענין

תורתם רבי אבא. ונחיא ספר משליכם לפלנינו.

בשני סימנים ובכלי יפה שאין בה פגימה. וכותב הרמב"ן "ול' דהו רון אם נאבר הסכי' לרוב הונא פטולה דהא איזו כשמעתיה אמרה ואמרין לעיל²²⁴ לרוב הון' אם לא בדק בסימנון לאח' שחייב' אסורה באכילה ואייכא מאן דאמ' נבללה. ואף על גב דאיכא לאיפלוני דהכא שאני לפי שברק הסכי' קודם שחיטה ואיך למיר אוקי סכי' אוחזקתי', אפילו המכ' מדאמרי' דרב הונא כשמעתיה אם אתה אומר דהיכא דנאבר קודם בריקחה כשרה לא הויא כשמעתיה²²⁵. והא דאמ' לקמן²²⁶ כמוין רבב הונא ולמייטל בקמיה לא לרוב הונא אלא שם נמצאת פוגמה פסלין לה לקמיה. וכיוון שכן אם נאבר הסכי' כשרה, דאם איתא דרכיך דנאבר הסכי' פסלין לה ולא מחשכראה אלא בדיקחה שלאחר שחיטה, אדרבה הוה ליה למיר כמוין רבב הון' ולאכשוויי בקמיה, לא קשי' דכל מורי דלא אפשר להקוני קרי ליה אפסטי' דהא אי משתכח פוגם לא אפשר לאכשוויי אי נמי אידי איזטוטיך לממר אליבא דרב חסדר לאכשוויו נקט בדר' הונא לאפסטי'. ומרבורי רביינו הרב ז"ל נרי' ולא ס"ל המכ' אלא בין לרוב הונא בין לרוב חסודא היכא דנאבר כשרה דמויקי סכי' אוחזקתי' וכותב בדקה קודם שחיטה ונמצאת יפה²²⁷ אלא דהשתה נמצאת פוגמה ואיך למשתלי' דבעור נפכמה תלי' לחומרה. והינו כשמעתיה' דאי לאו טעמא דבחמה בחיה בחזק' איסור עומדת הינו מכםירין אותו' כיו' דרשוט' לפנק ותלי' פגימותו של סכי' בשכירות עצמות. וראיה יש מדאמרי' לקמן²²⁸ לא רבב חסודא ולאכשוויי בחריתא. ואקשין אי המכ' חיבע' נמי בדיקת חכם כלו' אי אמרות בשלמא רבב הונא ולאפסטי' בקמיה' הינו דלא בעיא בדיק' תחכם דהוויה לה בדיקה שלאחר שחיטה ובדיקה שלאחר שחיטה אינה צדקה חכם, דאלו רצח לשחותות מהנה אחרית בכויה ראשוני' שוחות והולך ואינו תושש. ורב הונא דמציריך בכויה בין כל אחת ואחת' עזה טובה קא משמעו לנו כדי שלא

324 ט. א.	325 וכיה בראכיה (מכ"ח) חולין סי'
אלף ופה. ועי' בפנ'.	326 ר' ע"א ובצל'ה. מש"כ ע"ד הומבץ'.
326 ע"ב.	327 וכ"כ ריבוי בורה ב' כ"ר ש"ש
גמודו, 32, ועוד הרובב"ס פ"א צ"ה י"ז כ"ה, ועי' ח"ט ס"ב ר' ע"ד ח"ט כ"ה, ועי' בירן	גמודו, ועוד הרובב"ס פ"א צ"ה י"ז כ"ה, ועי' ח"ט ס"ב ר' ע"ד ח"ט כ"ה, ועי' בירן
(א) ובעהם שם, ומי ברא"ש שהק' דרבינו כל שהו	שנווגו במפרקת לא שכיה דרגים. ועי' יש' משה ק' ע"ד

בנה מעשה המכשירה והליך כיוון שאהה בא להתייה ולולו
רצעשה בה מעשה שהכחשה עליין הרואה". וה'ג'יל לעזוב
לפטול ובוגן, עז' משפט ריבוני בת' בפ"ז. ב' ווארה א'
אכ' עוזרי קמא באשליה הל' השיטה. 321 צ'

כסותה. 322 (בעיר דמיון המ' אטסרא לאטסרא)
ע"י בקי המהריין יהו' סטונגן וכן בע"ש על שאלאיטון
ברכה קס' אות ז'. 323 לעיל ג.

טהרה . הלכות מקואות פ'ב

הווער זמ"ט מדרי רכינו פאודן צינעט קאָה לְפִי קומסחן אַמְדָּנָה טֵז גַּדְלָה וְנִכְנָה
טְמִיסָה כְּמוֹב נֶסֶת כְּגָלָל קְמָכָה טֶלֶן לְנוּסָמָה סְכִילָן כְּגָלָל טֶלֶן גַּנְיָה מְכָה וְקַרְבָּה
כְּנַסְכְּרִים טֶלֶן לוֹן כְּלֹן שְׁבָוטָה דְּלֻוָּן טֶלֶן גַּנְיָה פָּגָ"ג קְמָכָה מְכָחָן וּבָה מְהֻמָּה
טְלִיכָּהן בס אַמְדוֹן לְמָכָס וְוִיתָה קְגִינָ�ו : וּמְשָׁלַח דְּכָרָגְלָה לְמַיִּיסָה קוֹה וְכוֹן . וְזָה
סְפָּקָם סְפָּקָם עֲלֵינוּ וְלֹאָהָרָה נְמַלְתָּה מְלָלָה עֲלֵינוּ

מפני החולן חופפת א菲尔
ולין טבלה ועלתה ונמצא
 הימן ריבבה
 זורחת
 לאו
בול
 מפנִי
 אהל
 ניל

ייסס כו' מהלך לדתותם בנוידן דוכסיהם :
 ומ"ש ומון לוי נטרכו סקסיאוות חזותם לריבוד
 הסבר לנו מרביינו חיינו מסכת ריבוד
 יונמא"ה כדמתמת ממלמת ארליך"ד הלא מלצת
 דריבוד ליל פליסים ומפלסו הילך דריבוד סיט'
 יונמא"ה ה' מומצם לה' לפניו אין סירוט
 כלנו לסירוטם להזות דוד וחיזון אהן דס
 שופט מסיקותם צאנטו ע"י יונמא"ה טבפס
 מיש ולח' הפלן. תי' יוס ברקל' חיון ללקן צין
 סיועם לדרשותם וממלת דנקם ייכלן גלו'
 דוקה הילך חולאה דשילוק נקס וט"ח ארכליך"ד
 מסכת דרייזן כינוי עמנואל דוד"ה נחלר דרבינו
 חיינו מסכת קן מלך טיטו תלמידה :

זכה מלחמות טרם נסיגן. צב"ט ומקומות חוף נמי
 וכן נפלות סכנן. צב"ט ומקומות חוף נמי
 גלו הוציאן נפלות שמן נמי נמי נמי
 תחילה מטה נפלות סכנן ובשלך סעיקם
 (ה' כ"ז) הילך שוכן נפלות בענין לה
 נמי חוץ ימם וחוץ חומר נקלת עכשווים
 לירקון וכחמו כתומותם לח' לירקון דוקה
 ברכנן סען מטה סוללה. ברכנן מלחה
 ווישת מים מהו לירקון וכח' נכל נפלות חוץ
 הפלין לח' [חוינ'] והי מחתם נפ"ט דמימות
 וכ' דלה פליג בון לח' ליכת אליה בון חוץ
 לעין למן כען וסינו גלמ' דיבר' כען כמי
 חוץ ע' וכ' מדברי רכיב' סכך' פטול
 לדפלות שמן לעין מז' וטלפלן סכנן טוינ
 חוץ וכלה קמך נפלות שמן סיס' ימם
 ווישת מים מהו לירקון וחומר נקלת עכשווים
 לדמיין מיידי לג' ומפ"ט מחתם כען
 לעין דהילו ימם מפליג בהר' כען כען להן
 ואילך כח' ב' נמי מוקה' (כ' ברכנן כ' כ' י')
 הנטה דמר שוכן וסינו כי כה' דמן שמן
 לעין חוץ ימם קמץ כי לאנו פטור

לכקידיס נושא קודס לנו סבגillum וופטינו טס יכלה סדוקה מה כהלו לסקיקין
למגרן מושך דלאון וכפבילה חינה מד לנו פלייט טס לנו רשות לנו נברון זוחר גול
רכם חמלי דצלח רכין נבלנרטיה מטה לא מהר נבש' וחטול צמו"ט חמלין
רכיו'ו זדפקאל כל דלע מסמר פסמי דמי וזוקה נבעו כלהקה ז חכל לגדרון

ה'ו משובח. ובשעת הדחק א' כפלי נ' דל' נמאנס נקס דכון סלי טומולו
ויל' פלדער רכשו מ'ע' ומ'ק' דנקס לדונגמל
ונקניטו ונוו זוקעל הא' ק' נמו'ן נויס לדען
וולדזול גלול צויטין כוון פיוו'ן טנטער סטמאן זאלט
לע' מ'ז דרכ' דוחק או' מול' סעס למולט
הכתר דוחק כו' נע' ומ'ו' יופר מנטהן טיטימס;
יז' טבלב זאַפֿעַן וועלעה וכ'ו. נפרק מיטוקם (ך'
ס'� ע'ג') מהר דכמ' פנלה וועלטס
וומאלע געלט דכבר חוץ טס סטוקן למדיפלא פנלה
היינס גיליכס לחוף וולדזול ווס ללו' גיליכס זאָמָן
וולדזול היינס דעםרי זאָמָן יוס' חהפקה פנלה
וזאָס גיליכס לחוף וולדזול ווס ללו' גיליכס

שמקפתה את השער . ולא
מפני שטוהריך את השער
בחמין ואפיו בחתמי חמה
שהחטינו משירין אההשיער יומם
אותו . אבל הדענוין משל
ומיקבצין את השער ומחזק
בנרכיה שנתנה תבשיל
ומtblה לא עליה לה טבילה
השמנונית של יהודיה : **כ** .
בבשרה והוציאם ומובללה .
שלשה ימים אין מקום להשו
חווץ לאחר שלשה ימים
*מפני שהדרם נקפה שם בלבד
המכה . וכן לפולף שביעון אמר
יבש והוא שהתחילה להוריק
בנדיה

ויהי לא מהו טהה וכו'. נפרק מילוקת (ד'-ס' י"ג) וככל'ג' דמסכת' ליל' כהה' ב' נמי נפלו גנויות הטענה דגלה' כהה' עקווין נלמן לנו גור'ת' ו' וכן כהה' קליינ'ב' ס' פכו מומה ניד' הנטיס תל' חיטו' לרנקן גנרי'ת' ג' ו'ס' ספינול' וכח' בטמוד' וה'ב' נל'ג' זנירט' קמסננס' לח' בטיער' וכח' מאיל'ק' צדענץ' לח' טיעיג' וויהק' וכח' פלאס' להל' מסוך' נקר' דל' נטער' דמ' נטער' דמ' נטער' דמ' נטער' :

ב שיטה נרחבת נספחה ונוציאו. נפרק מילון ניקום (דף ק'):
כ מלבד עמי ומי לא חיין מכך ולא ילוד מי יחי: וכותבת קתוליך' מפי שודדים נקפה
ב רוגזת. עטן המרכיב מה' ז' וזה בפונט ארכאי פגיא גלען עטן פמבה טיאן גאנז'ו וכו'. מליינ'

לעטנלה לפיך נכהה צפירות ותאפק עיקר ויט ולזרק צדכרי לרבינו זכהה לעיל דיון סמפתנות נכסה נלחריכס ובעליה כליה ערלטה לאן צפינלאס ומוצעת דרכו לא נטנלה גול טעלטה לאן קזנלאס נמי'ת חסוסות וכלה'ה סען דנטטאלט הוק נגה חתוליאס דיין נמהה קנטטאל נגנאה ריש לה קוויל נלערטת דהה דמייניקן סמפתטלת הות בסה לפסנאות סייח וויל נטנלה כמא'ג נונגהה חטביל נכסה וככל לחיך סמענאלל דונמלס ווילס כווארה סומונס זען

בנדנה : **כא** כחול שביעין אינו חוץ. שעל נב העין חוץ. ואם היו עיניה פורחות אפ' על נבי העין אינו חוץין: **כב** פתח עיניה כיור או עיצמתן ביותר לא עלתה מה טבילה. בד' לעניין טהרות אבל להתריה לבולה הררי זו מותרת. **אעפ'** שננתנה חבשיל לבנה או שהיה בבה שרט ישן או שהיה על נב עינה כחול ובין פתחה עיניה או עיצמתן הררי זו מותרת לבולה שכל הדרבים הללו וכיווץ בהן אין חוץין אלא מדבריהם ולענין טהרות גנוו לעניין ביאת לא גרוו. וכל החוץין בנדנה לטהרות חוץין בשאר הטמאין השנת הרב"ג

לטוהרות חוץ' בשאר התמאנ' לענין טהרות . וחוץ' *בנור בשעת
טבילה **בקבג** מי שטבל ועלה ונמצא
עליו דבר חוץ' אף ע"פ שאתה עסוק
באותו המין כל היום יכול הר' הוא בטומאתו עד שיאמר
ירודע אני בודאי שלא היה זה עלי קודם הטבילה הואל
והוחוק טמא העמד טמא על טומאתו עד שתדע
בודאי שטהור : **ל**

פרק שלישי

ואלן חוצין בכלים. הזופת והחומר וכיוצא בהן, הזופת שבគומם ושבצלאחות מתוקן חוצין לאחרויהן אין חוצין. ברא' מבית האותן אבל מבעל הבית בין מתוקן בין מאחרויהן חוצין. הזופת שבסתמחו שבקבועה בין מתוקן בין מאחרויהן בין מבעל הבית בין מבית האותן חוצין: ב' המור והקיטום בין בכום בין בצלוחיות בין בתמחוי וקערה בין כבעל הבית בין מבית האותן בין מתוקן בין מאחרויהן חוצין. היה שפת או חמר וכיוצא בהן על המבלא ועל השלחן ועל הדרנש אם היו נקיים חוצין לפני שמקפיד עליהם. על הכלים אין חוצין לפני שאנו מקפיד עליהם: ג' היו על מנות בעל הבית חוצין על מנות של עני אין חוצין. על אוכף בעל הבית חוצץ ועל זכוכין חוצץ. על המדרעת משני צדדין חוצץ: ד' היו זופת או חמר וכיוצא בהן על בגדיו תלמידי חכמים אפילו יצד אחד חוצץ בפני שמקפידין על מלבושים להיות נקי. אל בגדיו עמי הארץ משני צדדין חוצץ מצד אחד אינו חוצץ: ה' היו על המטבחות של ופותים ושל יוזרים ושל פפסלי אילנות אין חוצץ: ג' מטבח שהיה דם על בגדיו עני חוצץ מפני שאנו מקפיד: ז' מוכר רבב שהיה בגדים על גבבו לא נטהו. והוא כל גבשו רודף דם

הטבה מוכר רבב והיה על בגדו דם ורבב ה'ז ספק אם חוץן מפני שהן שנים ומperfיד או אינו חוץן שהרי מלאכטו היא אינו מperfיד: ח- היה הופת או החומר וכיוצא בהן על הסנדל מתוכו. מלמעלה חוץן מלמטה אינו חוץן. על הספסל מלמעלה אומן הצדדין חוץן מלמטה אינו חוץן: ט- לבליyi צואה שכבסה ושבקדדרה המכובשיין בין מותוכן בין מאחוריהם בין סן הצדדין אין חוץין מפני שהם מעבירין אותו. אבל לכליyi שמרם שכוס ושבצלחת. והמוך שבשיר ושבזוג. והטיט והבקץ של יד הקורדים ושל יד המניפה [אין חוץין הנגידו] חוץין: י- דבר ברור הוא שכיט שאמרנו בזופת ובחרם וכיוצא בהן שאין חוץין בכלים מפני שאינו מperfיד והוא לפיכך אם היה רוב הכלים חפי בזופת או בחרם וכיוצא בהן לא עלתה לו טבילה כמו שביארנו. אף שאינו מperfיד אין. בדבר זה הפרש בכלי מן הכלים אלא כל הכלים שווין בראב זה: יא- כל ידות הכלים שהחולין שהכניםן שלא כדרךן. או שהכניםן בדרךן ולא מירקן. או שהוא של מתכת ונשברו לא עלתה להן טבילה: יב- כל שפהך פיו למטה והתקילו כאלו לא טבל מפני שאין הרים נכנסין

באותה תקופה נתקל בדור השלישי של שושלת קיסרי צ'ין, ששלטה במשך כ-400 שנה. מנהיגו היה קיסר צ'יינונג (37-65), ששלט במשך כ-30 שנה ונהרג בידי המורדים. הוא היה אחד משליטים החשובים ביותר בתקופה זו, והוא ידוע בזכות הצלחותיו הצבאיות והרפורמות החברתיות והכלכליות koje ביצעה.

לכוב פתחה עיניה ביותר או
חוץין, ואם היו עיניה פורחות או
בנדה: **כא** כוחל שבעין :

וונדרנוקן ולטינגה קמל דרכט", וכפוא מולדניא
לו גומטה מואנטסם גאנטהי לניינו, ווניסס מסטס
חלנו בדכני כיינו יעיקל טקטונג נאסה ווס טו
טעיבס פטוטומן קְרַבָּג' כען פְּנִים מְזֻקָּן מלעדי^ט
ויספה למכם זנטונג נאסה ווס טו מעיס
טולותום ווילג ברגונגא:

כב פתחה עייל צויף וכו'. סס למיל כי' סמס עייל ניזט למיל לו עילס עיילס צויך למיל טולס למיל ספילס:

בְּרִיאָה שְׁמַעַן אֶת שְׂחוֹת עֲלֵינוֹהָ אוֹ עִזְמָתָן הַרִּי וּמוֹתָן
הַאֲלֹו וּכְיוֹצָא בְּהַנּוֹן אֵין חֻזְקָה
וְחַדְרָה גְּדוּלָה לְאַנְשֵׁי חַדְרָה. בְּרוּךְ

טוהרנות גרו לענין ביאה לא
לטוהרנות חזען בשאר הארץ
לענין טהרות וחווצץ^{*} בגד ו...
יומן מותך היי וכטלה דנטלאך גאנטען נס
חוזן וכטלה דטלע פג"ג סטמן מונז מה"כ סוכן
טיניס טרולות וסוכן דפומס עינס ניזעל מה
טיניס עינס נזומת לא מטלם לא מטלם לא מטלם

טבילה **בְּגַן** מ' עטבל ועליה ועלו דבר חזץ אף ע' שנין באוטו החמץ בלב הבית גולו ברבנן נוגע בconi יוסט למיטה של בינו נאם ל' בגיא'

באותו המין כל היום יכול היה
יודע אני בודאי שלא היה זה
והוחזק טמא העמד טמא
טמא טהור כי אם מותט פליז נדגן וכן לומד

דילנסס טהן טוין יטמ-ך זה מזון יטט זז
קיטטער ניטטנו ווה ציטטו ינטווע כהו פאַלטֶטִי
לאָלֵיל ווּוְן דָּמָקְמָקְנָן נַחַד מִינְיָנוּ דָּלָסִי יטט
שְׂנִיר גְּזַעַנְוֹן תְּנוּ נְזָוָן מַלְגָּשׁ לְבָרְתָּן לְלָזָן

פרק א ואלי חוצצין בכליים. הזופת שברות ו... שטנו יגעו חיו חוץ מלה נסארות להן לא נטול ממלון כמם דס"ה לזרע דהפלן בכתם טהור יגעו חיו חוץ מלה נסארות ולהן לא לטול ממלון ומדרכו רכינו אתכם מלה נסארות סכין

הזהרת שבחום וסכנות
מאותריהן אין חוץין. בר' א' **הבית בין מטבח לבין מאחורי-**
מטבח לא עלה לה סכנה מפני כספונזיה
ומסתן זיתים ואלול' כבש צידן לעין סכונה
כטב' מלך דוכאנצל טריין מדין למלי מיין
בר' א' **המטבח** מטבחן לחם ובתנאים

בין בצלחות בין בתמיהו מבית האותן בין מתוכן ביז'ה או חמר וכיווץ בהן עלי'הו מגדיר כב' מילול כל מוניהם כפויים למשמעותם של מילים אחרות.

הדרנש אם היו נקיים חוץ ועל הבולסין אין חוץין טב ג' היו על מפות בעל הבירן מסדכליים מהוין כל'ם סכ'י דמינוין לאמתה רכשו כיון רבנן ומפני מדוכאיה היה במלטה היה מושך דclinן לדין יהוא קלכט מל' יוזג נפה פלנו לס מקפיד עליו למ' פין

ב' חוץ על מפטות בעל חברה
ענין אינן חוותין. על אוכף ב'
אינו חוותין. על המודעת משניהם

או חמר וכיווץ בוחן על בוגר מוץ אחד חזץ כפניהם שמקפין על בוגרי עמי הארץ כשבני צדקה יטישו. נזירה מוסס דנו בס כס לו לכטוגן מלג נסלה. אבל קפה מל זו דל"ג סכטוגן מס' מ"ס טכל הכהן אל טיס מקפיד גלוילו לו פלאס לו טנילם לא"ס טהורה מל

הוּא בְּנֵי עַם וְאָזֶן כִּשְׁנַיְזָר
חוֹצֵץ: *ה* הוּא על המפתחות
סְפָמְלִי אִילָנוֹת אֵין חֻזְצִין;

הטביח מוכר רבב והיה על בגרדו דם ורבב ה' ספק אם חוץין ו...
לטבלא רבב על בגרדו אינו חוץין וכו'

שכבה טבורה ולבב הזהה על גמלו ועת חביב זה טען אם חזקן לאינו מקפיד: ח. היה החופת או החומר וכיוצא בהן על הסנдель כטוון הצדדין החוץ מלטפה אינו חזקן: ט. לכלבי צואה שכוכביו צויין. מ. הימנעות עזיזו. נ. האישו יתנו. ס. יתנו. ת. יתנו. י. יתנו. ז. יתנו. א. יתנו.

שאמרנו בז'ת ובחומר וכו' צוא בהן שאין חוץין בכליים מפני
שכזון. והטיט והבקע שעיל יד הקורדים וועל יד המנריים

הנחמר וכיוצא בהן לא עלהה לו טבילה כמו שביארנו. אעפ' שהאכלים שווין ברכיר זה: יא כל יודות הכלים שחן חלולין שהארצאי של מטבח גושבאי לא עליה לבי אובלוב: ובו גלי ים-ה-

זהו של מכת ונסברו לא עלתה להן טבילה: יב כי שהפ

רבענו נסם הלבות נזה פרק שני שבועות

רבענו נסם הלבות נירה פרק שני שבועות

הלוות מקאות אשר

ריבית הלכות מכוון

פליקא ליה ספר רבינו אשר ממסכת נ

כערצי ים טוב

הזהן עלך החלטות מתקיימות וסליקא לה סטטוס נוה

ריש תי לך הלאות נרה בקייזור מה שצירות בנות ישראל לירד בזמן הזה

תמו החלטות נדה בקיצ'ן

חטו הלכו נודה בקיצור וסליקא ליה ותגליך וראשון בסעיטה רשות

ר' (איל מושך ותומך) סוא נט צפניאס וויליאם סולסבְּרִיָּה: ל' ו'

הנ' בראון נאסר לשוב לארץ ישראל, והוא נפטר שם בשנת תרמ"ג. בתקופה זו נסגרו כל הרים ותעלות מים, והר הנ' בראון נסגר בימי קיץ תרמ"ג. בתקופה זו נסגרו כל הרים ותעלות מים, והר הנ' בראון נסגר בימי קיץ תרמ"ג.

צומתו מאמין כל שיטות כוונון נכון מחר טרילג נס עלהמה נס טרילג עד טרילג
כלי יי צולג קיש עלי קודס לנו ובקשו סטטוסטום (נס ד"ס עד שלמה) מג'ינימל
ו ה'ה' דה'ה' רכם נס סטטוסטום למיפוי טרילג ליה נריכה למוח ונטפלת תמיינות
(זה טו: ד"ס טט) דה'ה' דה'ה' נטפל טרילג למיפוי ותוך נס פ' קמ'לינו
מיריות מאריס בראט'ן' מפק מירון זא

טבילה אבל נתעסקה בו בין טבילה לבדיקה זו איננה צריכה לטבילה אחרת (ו) [...] שני תולה אותו במיון שנתעסקה בו (ז) אבל אם (ז) לא חפפה קודם לטבילה על חום גניימל ומילוי כנגן שמאף קודס טבילה דלאם מוקף קפיטו ול מגן טבילה דגב טולב גלוב צויז גלוב פלאם גלוב טבילה

כעיזון האגוז מצעמיהן היליך וכעיזון מפפה נלמה לא טהילה דייעד ובלג הארבעת' ח' טפיו סכי צו זנמיהן נליה דכער חווין זעם מלין נמי זנאמטסקה צו ליין צלען מליא דכער חווין זעם מליא דלען חמר הארבעת' ח' נלען מפפה דלען

יונ' א' (ב) אבל כרמאנס כ芒 נפרק כ מסלכים מוקווים (א"ג) מוגן
ועלמה נהן לה כוחו סייס צומפה טענה גיבת נילקה למוק
פסים צניהם הולן חזרה ווגבלת מאי נילנד ווסט נילקה פנס צניהם
ונטורלו ונקה' רמנ' (ברז'ן) בו דנטון שולן ווינס' גיבת חוץ' גיבת

ונרמיג ועם כל כמג (הציג) מי שפיגג ונשא ומילנו גזע דבון קומן טב
צנמאנקן נלומו הamin כל קיוס כו'ו טרי קוח צטומתנו עד ציטומל זודע הי
פוזלי טיג' סיא זס פלי' איא קודס סטטילס סטולל זואומוק טעלט סטמד טומם
על צומולמו געד סטמען פדרל צטער פכ'ל גולדה סטואו מפלקט האיזן צוירלט

סימון מהפייה נום נפנולס מטבילה בנייה חלה גפעה מומפה סיליקן נלכד הו דטלול, וורלה סמה סקמת סרכטן נטולות הרים (הקרן נו). נגמר דנגיין וסמן הגדרות טכוו נס מה לסתמייר מד אטומרי נר לי צהוב ריא על נצמת פטילע ע"כ נרכז ען קרטנט"ס המכון נו:

(ד) וְדֹעַ זָכַמֵּן הַלְּחִנָּגֶד עַל דְּבָרִים לְמַתְבָּשָׂס (כ"י) הַס זָמָמוֹן קִוִּים צְמַפְּסָה טְבָלָה ח' ח' כִּי קִימָם נִנְצָלָנוּ גַּמְרָה דְלָמָר הַס מַמְוָן הַמִּפְּסָה טְבָלָה מִינָה גַּרְיכָה הַס נָמָס וְנִנְטָלוּ וְהַס נָמוֹן גַּרְיכָה לְמוֹךְ וְלְטוֹבָן וּמָה

כתריה דטיר לָהּ הַקְרִיבָה וְבֵשָׁגֶן מִתְּמִלָּה וְבֵשָׁגֶן מִתְּמִלָּה כַּמֵּד זֶן מִי סְתִינָן וְעַלְהָ וְנַמְנָה מַלְיוֹ דַּכְרַ חֲוֹזֵךְ וּכְזַמְצֵץ מַלְיוֹ דַּין דְּמִיכָּר נַמְפִילָה טַבְלָה דְמַכְעָם וְדַמְסָס סְכִי הַמְלִיקָן כְּבָמְמָתָן מַלְיָה דַּכְרַ חֲוֹזֵךְ קְמָנָה לְמַפִּיסָה קְרִיכָה לְמַחוֹךְ וְלְמַטְלָלָה מַלְלָה אֲשֶׁר הַסִּירָה קְרִיךְ לְסַמְוֹן טַבְלָה נַמְפִילָה גַּל כּוֹס שְׂמִינִין דְּנִילָה לְמַחוֹךְ וְלְמַטְלָלָה נַמְיִימָה טַבְלָה לְמַפִּיסָה סְכִי דְּלִיחְמָה לְיַעֲמָה וְסָה שְׂמִינִין לְכָבָדָה דְּנִילָה לְמַחוֹךְ וְלְמַטְלָלָה נַמְיִימָה טַבְלָה נַמְפִילָה גַּל צָלִים חַבְרָה מִזְבֵּחַ לְחַמְבָרָה וְגַל חַמְבָרָה לְזַבְדָּה:

חדשני הגדות

[1] ציריך פון דודיסן הילן כמפס הילטנברג ורלטינגן פאדיין כמג דהן מולין הילן נס סקוות מון נומנטמקי ט שאל טפלז וכמו שכתב בכ"ז נצחים ומפקח [ב] מה נומר דהמאר שטמבר טולני מופר רטה נומר צהן גולדס נטלה עלייט גולדס יטלן למיט נסמיינו דוקין כסאומורה צרי לי (פריזה) וחין צם וצץ ק"ק מ"ז: [ג] מה שיט למומה זה ממה שכתב פעל לדגל מפה לטליו הל מלה נטלה כלן הל גולמה לה טפילה נדר נמייך טיעיג צפיפס וג"מ וגכלס ק"ק מ"ז: [ט] דאספיגן הל גומינן ג"ל:

גה ונטבָא עליה דבר חזקן, כיון ברמביים, ולהלן בבי' (בדיה ואיני) מוכח שכן היה ג' נגידות הבוי' ברמביים: נן ועיין בכ"ה סט"ז ד"ה ואיכא שכתב שבחורו הבית הארוך הביב רעה זו בשם הראב"ד עלי"ש בערורה נה. רוש להעיר עוד דלפי מה שכתב הבוי' דמאנכו על הרמבי' נצטרך ללחוץ דמה שכתב יושם מ"ט בוגרלעט טברגער אט גיט זיין לאלטמאו"ר גאי זט לנטוין ערפלת השוויגוינן בחאלט גברינו וולגא בפנטומט לשונו זכאי על לא חפהה

יא) שיורי טהרה סיק ברג' דיה זגדינא: יב) שיורי טהרה סיק לב דיה פיא: יג) שיורי טהרה סיק לב דיה מה: טו) שיורי טהרה סיק לב דיה אמנס:

יורה דעתה קצח הלכות נדה

בפרק מעוקם ומדמיני רטכני⁶ מומעם כמם ו/or⁷ ס' פסיורוκ המתקיימות וכוקמ'ן⁸ (מ"ז) וז' קיב' וכותמלוין קוילן וטהמלוין קוילן וממעטלן ולג' מיטמלןthon-mon
מן מקளוטס דעל גט המכ'ה וטהנד צעל גט המכ'ה וכוקטקטיס צעל גט פטנער
ויזאיליס וגונומייס וכוקטגולומ'וט וטנטנוומ'וט חולין קוילן רפנן לון קוילן ונורלה
מדבדי הרטמ'ב'ס (מקורות פ"ז ה"ז) דלון מפיק חמץ דלון קריוס צפל גט המכ'
נולד כל' מינ' מהנד צעל גט מכ'ה וכוקקאנ' צעל הטענער דנוקהה לו טיקר
נדגד כל' מינ' קראמייס'ס ומאמע' לי לדאלט'ס' כדייני קראמייס'ס ומאמע' לי לדאלט'ס'

והגד ווקפקנום נס כי ממן ימי לאלו דינס קאלאוס: פטיליאס. מכון וזהן צריכת להזע שניה. פפ' קידוטון (ו' כה) ודפקן מינעם [כד

ולו הן לטכה מקפתה נכס גדרתא נס קו לא וויה קיל נמכתנימה פטמייס ייך שמקפתה וממליטן צבעם לשתן וכיוון זו וכן קטעס למוטין ולרוצות כה נתגה שערה בפייה וכור. משנה פ"ה למקורות פירושו מינא טערס גברלעדי סכום ערך:

בז נתנה שערה בפיה או קרצה שפטותיה או קבצה ידה ובו. מטה נפלק מ' דמקם מקומות (מ"ז) נמנה צער נפיה קפלה יפה קרלה נגו האתים דין עותמותם כלות אין כרמי'ה וכן הטעינה כדי קליג'ה כר' חונ'ן דבר חונ'ן מן טויה מ' (ט):

דרכי משה

(ג) כתוב בשעריו דורא (היל' נה ס"י יב) אשה לאחרקן נורת של שעווה ולא חתעסק בכזק עברב יום טבילהתה פון תדרכ באה עכל:

פרישה

(כו) צריכה לוחץ שנייה של לא יהא שום דבר וכו'. לע"ס סלון גירק שיטו סס מיס לכמיג ולומן נטנו נמייס מה נטנו מלונדרלי מה קילו נטן טינס רלו נטטטט מיס סלול גילו נטלה אין מלה מאכטמאן: (כו) גתנה שענרה בפייה וכו'. וכל כלו המייס על הקטול או צלומק טפומיס דיזמל וקללה נטן דופק. קין רצץ:

חדשני הגדות

[י] בפרק ט' :

הגהות והערות

קיבן לפנינו ביחסו הגיאוס מושבשת, והיינה שם הנורא' ועד כמו הגירסאות שהובאה כאן בבית יוסף וכן הוא בר'ש: **קיגן** **לפנינו** שבו גוטסן **כתר איזצ'א'**: **קידן** **מכאן** הוא רך בבעל הנפש מכח'ו ריש דיני חיציה: **קטן** בדיקת הנוף וחיפוי הראש מעכבר עין סימן קוץ (צד-צד); **קטן** **בדבענן** למידר קמן דהא שפהותו וכו', כי'ה בעSELL הנפש, ומ'ש כדרבענן למידר קמן כונתו מה שכתב בסוף דבריו "הוואיל ואין צערין שכיא בהן מיס'" להאי קיל'י כה הדstripים מהראש ושאר הגוף, וככ' בשמו הרטו בסימן קוץ (צד): **קידן** **צ'ר'** ר'ש שכתב הבי' בשמו:

טורי זהב

זורה דעת קצח הלכות נדה

ציוונים לرم"א
עם ציוונים מהש"ך

עדך ללחם לטהרויוק"ש
ויש מושגnde ברגיון ר' שמואל בון נבון בזאת צולן למשה בלאם גוי במקצת נושא לאלה:

卷之三

ע"ש (ע"כ): [...] סמיך כהן ואמ לא כו'. מהא דשפחה רבי נידה טג, ב) הנייל ספין ר' באור הגילה אוות מון, תעמא דנמא עזם הא לאו הוי לא, שם צבאלין (כב) [סנקט] ויש נוגנות שלוא כו'. כמו שכתב בפרק ח' דוחלן אכל בשור אסור כו', ופירש הרמב"ם [מצאכלות אסורה ט, כח] דוחלן אכל בשור אסור כו', וזהו השוואה בין הכתוב בפרק ח' ובין הכתוב בפרק ט'.

פרק חמ"ה

ורפה מומחה שלא ביאו מם כל על עיניה, אפלו מוחלט לעיניים פן תחابر או רעה עיניה, אך תנוגת האשה ההיא בחופיפה וטבילה. וודעת השואל להמגיא לה גורר רפי על עיניה בעמ טבילה. ואך שמתבב ה'ב'ח' ופ'ר' צ'רין²¹ בשם (הגאות) שעדר ודורא זולכת ננה סימן י' ריה והשין דגבוי שרים ומומיים יש לגורר להכלה רפי אטו ארין רפי, וכן כח' כה'ב'ח' אלל עיריך א' ב'הגה' נ' דוקא בשירים ומומיים שחם עלייה תמיד כו'. והרב המחבר ג'רוי אין דעומו לאן אפלו בשרים ומומיים ולדארכ' אפלו מאן דוטכ' בשירים ומומיים דלאל עיריך אטנו ארין רפי, היינו רשות ליכא חועלת והוגאה לאשה אם תוכל בmorphikין, מה שאנו כן בדורון דיזון שיעירק פעולות האור להגנה של ביאו מם לאטנו ערין, וכמו שכחובם עיפוי כ'ח', יש לחוש שתהדק מפני הפחד. אך יש לה מקנה אהורה, שמתן ריה לע' עיניה, והריה והדים חלה שהשבר בתוך השוק מקומות יצירוי הד' והווער, רקמן עיפוי כ'ח', אך נגחת ריהם לא האהה האהה עצמה, אם מכף' היה ריהם למלעה עשו קטמים וכח' כה'ה ריהם לאהה המקה וחותמד לאחריה בריחוק קצת של שחרץ וחוזק. כמו שכחוב לקמן עיפוי ל'ה' והטבליה צריכה להיות כמו שהוא הולכת, רק אש אהורת תרד עד האהה לתוך המקה וחותמד לאחריה בריחוק קצת של שחרץ וחוזק. תגע גופה בגוף האשה הטובלית, וחרית ידיה במשים וכח' כה'ה הזאת בפרין קצת וחותבל. ולענן החפיפה, העלה להקל אשר די לה שחרץ וחוזק, ע'ש' כל גופה ואשה חוץ מהעינים, וכי לבעין לראות במראה או בבריה עיל ידי אש אהורה של. יהי' לפול' וגום של תהיה ריש' עיניה דבקועו, ע'ש' עין' בהשכנת מאר'ם טיקנין (ג'וטענברג סימן י'': (ט) ב'ת' כתתרם. עין' בהשכנת נרע' ביהודה זמזרוא'קסן חקל יורה והיה סימן ס'ר' על דרב' אש'ה או רשות הושם בכעת של שעווה תוך עופק הפורחו לרוצ'ר ורואה, אם ווועץ בטבילה. וכחוב ר'ה'ה זא'ר מלכלך חמיר בימי' נדחה צריכה להסירה בענ' השפסוק בטלהה לתקותה, וכן בימי' לזרה, ואולי מעכ' גם בדקה' תמי' בשבעה נק'ים וצירכה להסירה, ואס' כן דרכ' ברא' לביאת התזח'ז'ים, אטנס' אף שאמור בתי הסטרים זיך' לר'ה'ה זא'ר לביאה מס'. ווקא' ב'ת' הסטרים אטנו נן, אבל במקם הנגרא' בלע אין מרכ' אפלו ואר' לביאת התזח'ז'ים, ולענן אם אש אהת ואת אומת שווא' כל דק' בעזוק ער' שאין השם מגע' סס אפלו בשעת מר' באיה, או מקרי בלו' אצן ציריך' ליריה לאיר' לביאת מס' איאניא ציבקה להסירה בשעת טבילה, עיין' שם שהעללה כן להלכה ולא למעש'ה ער' שיסכימו עמו ווד' שי' רבינו. ובתשובת החת' נטפר' עינ' סימן ק'צ'ב'

בראש הומר

הגדות והנרדות

ב' י"ט, דמכת"י סס
מע נערן דבניהם
וישן מון מוליך, ומכם
ישן בון כמי' נדה
ו, כנטהנטיקום יונכת
ג' גפאת רחמה קלה:
ו כל'ה' כ' גל' רוחנו ונאה
ו מאה' מיל' ה' עלה' עלה'
ו ט' ל' ק' המה' מה' גאל' גאל'
ו ט' ל' ק' גון' גון' גאל' גאל'
ו ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו גנרכ' לפעיש' דרכו נ'
ו פוקון' גונע' בדור' גומ' גומ'
ו [ירוקין ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו']
ו מונ' מונ' מונ' מונ' מונ' מונ'

ן צמְלָן דַּרְכֵךְ וְלֹא יִסְתַּה לְהַמִּין
הַפִּים הַפִּילִים נְאַתְּנָה מִוּתָם, וְן צְמִי
לְלֹו לְצָדֵץ, לְגַם הַעֲמִידָה דְּנִירָה
מְהוּמָה, וְנוֹלה אֶחָד לְהַמְּרִין צְבָתָה
לְמִזְרָחָה. צְמִלְתָּה קְוֹדֵס תְּטוּזִילָה, וְדַיָּה מְמַתָּ
גּוֹפָה כְּמָמוֹן צְמִלְתָּה נְמֻשָּׁף ו' בְּלִין
כְּמָמוֹן צְמִלְתָּה עִקְּרָה דְּלֹף עַל פִּי
(ז) וְתִסְרוֹק מְעֵשָׂה. נְלוֹה דְּלֹף
דְּלֹדְלִיאָה עִקְּרָה הַמְּפִיטָה נְלִיאָה
לְמַכְתָּלָה, כְּנָמָן צְמִלְתָּה מְדוּיסָה כְּלָן
לְמַכְתָּלָה, מֶלֶל מְקוֹם מְדוּיסָה כְּלָן
לְמַכְתָּלָה, נְמִכְרִים נְמֻשָּׁף שְׂמִיחָה שְׂמִיחָה
לְמַכְתָּלָה, נְלִין מְפִיטָה מְעוּטָה דְּקָנִי נְכָנִי:
(ח) תְּחִפוֹת בְּיוּם. גַּס כָּה
לְמִילְיכָה לְיוּם נְוַתָּה מְלֻעָּמָקָה
בְּכַדְלִינָהשׁ נְמִכְרִים נְמֻשָּׁף נְמֻשָּׁף שְׂמִיחָה ו'
לְמַכְתָּלָה, נְמִכְרִים נְמִכְרִים נְמִינָה לְמַכְתָּלָה, דְּמָה
עַמְתָּה סָוִה, הַלְּגָם דְּלֹךְ גְּנָסִים
מְטוּזָנוֹת נְלִיל צְמִת שְׁלִיחָה זְוּם
מְתִבְנִים הַמְלִיחָה עַד קְטוּזָנוֹת, עַל כֵּן
לְגַם נְקֹט כְּלָן חַדְלָה וּוֹתָה:
(ט) וּבָן אָמָן חַדְלָן שְׂנִי יִמִּים
בְּבָבָי. גַּנוֹל נְמָה רַיִן כְּמוֹגָה הַס
מְתָלֵי יִוס טָוָן בְּמוֹגָה צְמִת. וּמְמַה
בְּנִי לְזָהָר וּמְלַל מְקוֹסָה דְּלִלְכָה כָּה
מְזָדִין כְּלָהָטָן דְּצַנִּי יִמִּיס טְוּזִיס
כְּיָסָה חַמִּיטָה וּפְצִיעָה. וְזַיְמָלִין
מְטוֹזִיס צְיָס לְחַזְקָה בְּיַוְן וְתַנִּי, וְכַדְלִיכָה (וְתַנִּי)

באר הגולַה עם ציונים מהשׂך

ה. מוקנת גנמלו סס
ו. נזבון כת, וילגמלה וכו'
הה דלטצער טה דלע
ומפער טהן קהי,
כטורייך רט"ז זיין טה
DEL MEATEN:

ציוגים לרמת"א
עם ציוניים מהש"ד

(ב) בית יוסף [פמזה יג] נזכר במשנה ברכון כ' [לטנקן] במשנה ברכון מוסטוקים [ומסתוקים] נטה טר, קרא: ליה"ק גאלם גאלם גאלם טינן [טינן] וברשות הרבים פרק ב':
טיקזאות (טלפה זא):

(ט) טור (פמזה יג):
 טור פמזה יג ו[ויאס] בשט
 רדרא"ב כה"ב ו[ויאס] בשט
 יושן זא סומכץ [טוליט] מוקטן קול
 קד זא טאלם [טאלם]:

1

הגהות והערות

(ב) [ב] סמבדות קלה קלה ע"ח
אגוזם "פָּמוֹ" ומילון
מפעט", נמהלה מ"ד
כגון כו"ג ע"ב נגנוֹת פ"ז
ונמהפה
ומילון מעם:
עין מאהוט זכ"כ
שנין גאנטס סס מעןין
סכל גאנטס סס סס
דרכו קול:
סון כ"ה דפס"ג.
ך"ה דיפליס פלאחים הנוט
כ"ה יונקן דיאס כל עטס אונ
הנה ר' ז'ו:

נ' ופסקו כהן צא"ע
נ' תחלה מתרגב"ז

ונוח שמי ד **גביל טביותה**. ונכון הדרק לו מפוי חול טופלה פולני נומע נוכנ' באהן, ומלאג יטה הו' אהרמן ומופו יפה מערכ' סכמ' ומולא' סכמ' מלחן פטראון טבילה וכו' רג'ן:

אוצר מפרשים

בחיפוי כל אותה שעה למען לא ימיהו מלאכתם לקער החפיפה ולעשות ארבעין, (הנה שם) וכלבד וכו'. ויל' קנתת מהרי' בן מהר"ס זיל' (מאמרות) הוהא בחשיבות מהרש"ל סימן ר' עוד בחשיבות ומ"א סימן (כ"א) [ז"ח] ע"ל, עכ"ל: חתום צורף טהדרין;

יב בית הפתורות כו' בזום טוב. היל נס כל הגו, قول (עמו ר' ו' וכ' י' ר' מ' ו' נ' ע''). וכות סדין צנין מומך לרמחן נממן טבוחמו מעכ' פינ' ילה ורגליה לו טאל אטליים, כל צליני רוחמת כל גופה, וכמו שמנגדלן גלויה מיס ריכ סימין סל''. זוגאזה משלם ניימין סימין י' מכט דטפער דצממין ססתומו צויס טוֹקָר לוחץ טאל ערלייס מוץ מאפיו דיזו ורגלי, ומפיק נענין לרמייש נלענן דzin צנין צויס טוֹקָר ווּנין נמצעה נלה ווּנין כיון קיטיפורייס מלוטס ווּניע מליכאה טאל ימול פאננה, ואלהיליג נליככה.

(יא) כיון שאין צרכו
לכט מים. קטה, ה' מכל
מקומות בעין לרוי ניילם מים,
ולל סגן נסעף י"ג דקפלן
בזמן הקמראיס חטפו ננמלה דבר
חו"ץ מ"ט. ונכללה לכיון שארו
נסחר הן דרך נסוח טס דבר
פטולך, מוסס כי אין נסח מתק
הס' לה נמיידי למוסר גנון נטה
נסעף י"ג:

Yokola דהרחקת חפיפה מטבילה:

ד ח להקה יודען מלך אין פון [באהומומו] מועלן זdem וווע טוּגַן בימי חול גנה וכל עין קוֹס קוֹס אָס חַפְּה וְעִינָה עַצְמָה הוּא גס וטבלת
בילויום אחר עולתה לה טבילה בריעבר אף על פי שלא היו חפיטה
טוויכס יודען ליטר מידן ליקוּר ובדיקה סמרק לטבילה אבל אם לא חפיטה כלל לא עולתה לה טבילה אף על
קיום קםיטה, ושילך למסוג לסום, וכיכל
פי שעינה בעצמה בגופה יג ואՓילו חפיטה מיד אחר הטבילה וסדרה במסדרק
ולא מצאה שום נימה קשורה לא עולתה לה טבילה ואין ציריך לומר אם חפיטה
במקומות שער ולא עיינה בשאר גופה שלא עולתה לה טבילה «שענון הגוף הוא
דבר תורה: /

לונצון גניזס נצמת מוסס טהר **ט** יי' (בג') במה דברים אמרוים בשאר כל הגנה אבל בבית הסתרים (יא) בין שאין צדיקים לביאת מים אם לא עיינה אותן קודם קורם ואחר כך עיינה אותם ולא מצאה בהם שום דבר עלתה לה טכילה: **ו**

ספָה קְדוּשָׁה וְעַכְשִׁיו יָמֶר לוֹ וַיֵּלֶךְ מַמְרִיקָת: יְד אֶם בְּתוֹךְ שׂוֹנָה כֹּרְךָ. וְסַפְקִים לְזִין מַמְלָקָת צִין תְּחִזְקָה, הֲלֹךְ צִן קְמוֹן
לְטַבְּלָה הֲוּ נִילָה, סְלָמָה קְמָוָן לְחוֹרָה וְלְמָנוֹף וְלְטַבְּלָה, וְסַלְמָה לְרוֹצָח⁷ וְלְטַבְּלָה. וְקַדְעָמָה לְרוֹצָח
וְמַמְלָקָת נְגִירָה כִּי, וְחַטָּאת כִּמְעָד קְדֻשָּׁה: לְטוֹ וְאַמְּאָא כֹּרְךָ. פְּרִיטָה, הַפְּלִילָה עַיִינָה סְמָנוֹן לְטַבְּלָה,
לְצִוְנָה צְלָה חַפְסָה קְמָוָן לְטַבְּלָה הַרְמָה. וְקַדְעָמָה מַדְבִּרְךָ רְבָרְךָ⁸ בְּצִוְשָׁה, וְהַדְּבָרָה סְמָנוֹן לְטַבְּלָה, יְסַדְּמָה
סְמָנוֹן לְטַבְּלָה הַפְּלִילָה הַמְּהֻרָה לְמָנוֹף וְלְמָנוֹף, וְהַעֲיָנָה צְלָה גַּםְפָּה קְמָוָן לְטַבְּלָה, יְסַדְּמָה
סְפָה יְסָה, הַכְּלָל צְמִיפָה לִיכְלָה נְמִימָה לְהַכְּלָה, עַכְלָה, וְמַכְיָה צִיְּרָה יְקִימָן וְשִׁעְמָה עַת דִּסְרָה וְרְבָרְךָ⁹: פָּזָה בְּמַה דְּבָרִים כֹּרְךָ.

עראד י'חט' ל'טהריך' י'

בשנה י טבלה כו, ולו עין אם כל פטור מחייב אמצעי קילוח ועכלה מכובד מה שורה משרות פיזור ודקמן יקע ל' ולך קמע עליון:

פרק חמ"ה

באר הנולה
עם ציונים מהש"ך

תט. ברכיה"צ טט:
 יט. טו' [עדות ר']:
 יט. סמ"ג [הילין קול
 לת. כ] וכפכל סמכותם
 נספחים ק דין [איסוף] מחייב
 סמכותן בטלנה צבילהן צבויים
 נספחים:

יט. טופחות טט [תנו]
 דט ס"י ע"ד ג"ה
 מאסוס פך נמה ון
 כתוב קטל"ט טט ג' לאטם
 קורתום פון [תנו] ון
 גורבה פוטסן [תנו]
 נטשומן לו' טפחים; מעז'
 תלון קול נלה, ג' כיריך
 מיטן לגן; פדר מהרומה
 טעמן קון; רכיש יהודת מגן

ט "ה לסת, ג :
כ. נול [עמדו ין] נסס
סְרִכְנֵיָה נִמּוֹלָם קְנִים
[בְּקַלְיָה נִתְּה] אֲפָלָה וְלִבְיָה
(וּרְאַבְדֵּל) בְּסֶפֶר בָּעֵל הַנּוֹשָׁא
אַחֲרָה בְּגַדְלָה מִתְּנוֹן 1

ללאם (ב) סגנונות אקלים
כל. ס. סגנונות הבניין (ב) :
ככ. ס. סגנונות הבניין (ב) :
ולאיניהם נעלם כסעיף ח' :
(חומר ב)

כג. טול' שמה ית' נס' סלמ'ן' ז' נס' פל' געלי ננס' זעמר ספּינְלָה סִימָן :
כד. מימורה דרכון סס' גוינה דס' ח'ז' מ'ז' ר'ס'

סְמוֹן לִמְפִיסָה וּכְוָ':
 סְהָ. טוֹל (עַמּוֹד רֵיחַ נֶסֶס
 סְלִכְנָה גָּלָן זָמְרוֹת קָבִים
 זָהָלָרְקָן נֵיָה אֲשָׁר (גָּלָן, כָּבִים
 פְּקָדָר (גָּלָן) וּמְלִיחָה סְמוֹן צָוָה

נ' יוס, וכאן מביאו ר' יוס, והאנו על גוף הגוף צער הטעילן הווע ד:

(ב) דעת דבריו ירושם [גמ']
 ט פ"ג רלא, כ(ז):
 כ. טול [עמדו לין]
 מדכרי קראנץ"ל נהורם
 סכית זתקנו נימן צערן לא

ה) ולכפ' האג'ז'י (פס ל"ט וט"ז) ומטעו מדריכין
פליך קמלה דמלון דג' י'
ע"ל טגל ועלה וכו'.
וזוות חמוץ לענ"ד
ומסדר ליטקילך וככית'

רחליה נלHIGH SCHOOL ומלדרנצה
גלאין נומר לדעתה
הרכזע"ה דהאיילן גראיימל
לטראות מיריא וכמו
סמכנו החופפות אס

[ב"ה עז] נסס (ר"ה)
[ג"ה] דלונגרום
סמסמיליו יומר מלענעל
וכו'. אבל הילט'ס זמאנ'
פרק ב' מסלומות מקומות
(ב'ללא גן) מפרקה טראוט

הין לנפלה, וכמכן
כוותיה דלון עטמה לא
טערלה חלון הוא כן
חומרה נרי ליל צירעה
על קודס לך, וכן כמח
פרק'ג' סמ' צב
הכל'ג' זענעל גנטש צער
טערלה קיטין דטלטה צער:

(יב) אבל אם לא חפפה קודם קודם טבילה כו'. כן כתוב כתוב
טלה עד שטלה צדי יי' צדקה עלי קודם לכהן, והם כן ליכו
מן דמייק נדה הילג הנור שעמו יין לדעת הרטכ"ל, וארכט"ל
גופיה חותם לטהומי. ועת, לדדריש (פליטס) סעיף ט"ז מכח דגש
הנולא טבילה צלהי מולה חומר נמיינט טבילה צלהן
לי נדרין דטלת מליה יט צוה, דלא מוך טבילה טבילה צלהן
ליאת ניריך טבילה חלה, והם יט

עוות גויס טבילה חלה, והם יט
הס קבוקה נמהה פלט טבילה כה
צעלן כל פלט לין בון צון מפייה
לעטלה הילג עונה חלה. הילג הילג
יש גויס טבילה כהן צלהן און טבילה
בערך צהן ומולא מולאי צהן,
המפה וו למ מקידי קודם טבילה
לכל הילג לחוק ממנה, הילג הילג
מכני נמהה פלט כה. וועל כה
מכה צוה למ מפה קודם טבילה
ר"ל הילג רוחוק ממנה הרכה, כן
נווה ליל:

ר (א) שוכתן ברגזיה.
ז"ע, לנולו מים קימן
עד נפי"ז פסק נס"ע
שנתנה לבנה (ט) חבישל י"ל חרואו לירבק בה
וליא לא עלתה לה טבילה י"א אפיו אם ברקה מיר
אחר טבילה ולא מצאה עליה שם דבר חזץ
שאני אומר בעליך מהמים נפל ממנה וצירכה
טבילה אחרית: סנה מ"ט אם זדק טבילה
טבילה ולמה פלט לנתקה בה ניריך טבילה
הכרם בא הילג מותמת לנטוכ (ט) גדרה צון מפייה
לטניאת י"ט ולמ מקום מיריך טבילה ועיין לעיל מינן
לטניאת ק"ט:

סימן ר

אימתי תעשה ברכת הטבילה, ובו סעיף אחד:

א (ט) בשפטו של מלבושה (ט) בשעומת חולוקה י' חברך אשר קרשנו
במצותו וצונו על הטבילה ותשפט חולוקה ותובל ואם לא ברכה או
ב (ט) חברך לאחר שתבננס עד צוארה במים י' ואם הם צוללים (א) עוכרתן ברגנית
ק"ט טבילה צלהן למ עיינס ילה נטה
מקומות קבוקה י' קיל דמייק צלהן יימה טבילה (לענין עיון) כל צלהן מקומות צגהן דל ולו חומם טים, הילג דרכן קיס
לטטטן כל גוון חממי, עכ"ל, ומתיו צ"י ריש סימן וזה גוון יט דיה וארכ"ל, קלי הילג עלה דר צוה, הילג צלהן עלה
מושך ולטבול, והם חילך דלן ענדי
חפיפת הילג נמלק צין קרלהט לטלה מוקמות צגהן, דלק עיל גז צלהן חפסה חומן צון טבילה (פ"ט טולק): כ או
יא עיינה. וכל צאן הילג מפלפה: יט חווין החק. עין לעיל סימן ק"ט ק"ט י"ג כהמת דסוקום פ"ט טולק:
שנתנה לבנה חבישל כו. ווילם ליס ציל נטה מנטולן צטיען ולקמה נטה על דיש ערומה וולר כה עפלה ולמ
עיינס נפה, למ עלהה לה טבילה, דלמי נמנים מנטולן נטה, כ"ט עיינה יט דס ותשפט: בא אבל מותרת הילג כו. דלמ דמי
לטניאת מנטולן, צלהן רגימת נהיין על פנדיס דרל לא לדנק גווע הרכה, קס זאגת צשי דוחט לאלט נזה קימן יט, ג' ד"ס הפק:

ערך ל' חם ל' מדוריך י"

שו שף יג (זאתה טבילה אחרית). הילג ס"ט עיינה נגעמה למ מינס פנדיס הטעיות:

ב'יאור הנגד"

סעיף יג (זאתה טבילה אחרית). הילג ס"ט עיינה נגעמה למ מינס פנדיס הטעיות:
ב'יאור הנגד"

ס"א, א' וטור ופאו רכ. ופושט הוא: [לא] ה' עיטה כה. כבר כתובי

[כ]" עיטה כה בפה דבריהם אפורים כה. כיוון שאין ציריך פין בידיעב, כנוכר

ב'יאור טרף ט, צ"ע: [כח] ושבתי יי' שפה כה. ר' בא"ד נעל המש ש'

הטבילה טמן בהלכה ה' ורשות א"ז וחורה הבית בח' שער ז, בא"ד אל כה בלואו

הכי לא עלתה, כנוכר לעיל סעיף ז': [כט] תעטקה כה. למד מהה דוחנה

תבשיל כו' נערה ס', א' כמו שמאור והולך: [ל] הראוי לירבק. רשב"א וקצת

כוי' השם הרכה יט:

[ל] שם הגה' זטמי זולח:

ג' ב' זטמי זולח:

ר' פון פטמן זטמי זולח:

לא כן אין לדיק ממאן דאמר אם באותו יום דשתי למחף ביממא לכתהלה ודוק, מכל מקום עדין צריך עיון:

אחו' מצחתי בפרישה גאות טו שכתב על הטור והה לשונו ואם לאו צדקה טבילה אחרת, לאו ודוק טבילה לחזור אלא גם חפיפה אחרת, שהמים קרים סבכו שערות ראהה, וכן כתוב ב"ג, עכ"ל. מה שכתב כן כתוב ב"ג, לא ראייתי שם זכר מוה ב"ג, גם מה שכתב הטעם ממש דמים קרים מסכין שעורות ראהה לא נראה לי, ובכלאו היכי צויכה לחוף מטעם שמא נזכר בהן דבר החוץ, אפיו טבילה במקורה שיש בה מים חמין נמי צריכה לחוף ולחוף, וכן ממש מע מהרמב"ס [מקיאות ב', יז] דסבירא ליה דלעלום צריכה טבילה אחרת אפיקו אם באחותו יומ שחפה טבילה, אלא ההילוק הו אם צריכה חפיפה פעם אחרת, וכן שכתב כאן בשלוחן ערוך, ואו סבירא ליה דהטעם הו שאהים מסכין השער אין לחקל בין אם הטבילה סמוך לחפיפה או לאו, אלא הטעם כמו שכתבתי, וגם גראה והמים קרים אין מסכין השער דהא אמרין בגמורא בקריר לא ומטרשי לה, ודוק בשעת חפיפה הוא דלא לחוף מהאי טעמא, אבל אם כבר חפפה בחמיימי לא חיישין להיכי אף שטבילה בקריר,adam לא כן קשיא להרמב"ס רמא אמר אם סמוך לחפיפה טבילה ואינה צריכה לחוף אף על פי צריכה לטבול פעם שנייה, הא המיט הו מסכין השער, אלא ורק לומר כמו שכתבתי:

מכ' מקומות מצחתי ואיה לדברי הפרישה ואפיו היכא דחפה בחמיימי ואחר כך רחצה בראש בקריר, לצריכה לחזור ולחוף, מה שכתב הרשב"א בתורת הבית הארץ [בית ז שער ז לא, ב] בהשגת השהיג על ספר בעלי הנפש נשער הטבילה סימן ג הלה ג' דՏבירא ליה דעתון הגוך צריך נמי על ידי רחיצה, ועל זה כתוב דעתך כרחך בחמן אין צריך לכל הגוף. adam כן מצינו חפיפה בכל הגוף, ובגמרא משמע דחפה בחמן אין אלא בראש, ועוד הקשה دائ' עין הגוף על ידי רחיצה הוא, אי מיקלע טבילה במוציא יו"ט הראשון של גליהו או של ראש השנה שחול אחר השבת וחפפה בערב שבת וטובלת בשני בשבת, הא שעתה אי אפשר לה לחוץ ראהה אפיו בקריר, ובלא עוני אי אפשר לדבואריתא לא מקילין, ועוד זהיא נתעסקה ביחסים בדברים החוצים וכוי עכ"ל. ולכאורה דבריו תמודדים למה אי אפשר בקריר בשבת, והא קיימא אין מודדור לחוץ כל גופו בצעון בשבת, ועל כרחך צריך לומר דכוונתו כמו שכתב ה"ח סימן וזה [עמו רין] ז"ה כתוב הרשב"א, דמשום היכי אי אפשר בקריר לפי' מסכין השער עין שם, הרי וՏבירא ליה להרשב"א אף על גב דחפה מערב שבת בחמן, אפיו היכי אם אחר כך רוחצת במים קרים מסכין השער, אף על גב דיש לרחות, מכל מקום מסתפקינו להקל נגד הפרישה. ומהרמב"ס אין ראייה, דריש לומר דמייר וטבלה בחמן כגון חמץ טבריא וכחאי גוזא, ולפי זה אם טבילה בשבת ויו"ט ואחר כך נמצוא עליה דבר החוץ, אי אפשר לה לטבול פעם שנייה, שהרוי צריכה חפיפה אחרת, הן מטעם שכתבייה והן מטעם אם היה המקה מים צונין צריכה חפיפה אחרת, מטעם שכתב הפרישה דשם נסתבכו השعروת על ידי מים קרים, גם יש לחוש כיון שלא עינה שפיר אימא לא חפפה נמי שפיר וכמו שכתבתי:

7 (כת) צריכה טבילה אחרת. כתוב הש"ך [ס"ק טו] וזה לשונו, פירוש אפיו עינה עינה טבילה כיוון שלא חפפה סמוך לטבילה צריכה טבילה צריכה טבילה אחרת, וכן משמע מדרבי הר"ן שכתב נשכחות ו, א"ד"ה והך חפיפה, וכי תמא אי בעי עינוי סמוך לטבילה, אפיו לא חפפה סמוך לטבילה אמר צריכה לחוף ולטבול, והרי עינה בכל גופה סמוך לטבילה, יש לומר שהוא לא עינה פה פה, אבל בחפיפה ליכא למחש להיכי, עכ"ל, ומיכאו ב"י ריש סימן זה עמוד רט ד"ה והר"ן]. עכ"ל הש"ך. ואני תהה איך כתוב זה בפישוטו ולא עינה שפיר אימא לא חפפה נמי שפיר וכמו שכתבתי:

ולפי זה כך יהיה הצעת דברי הרשב"א, כיון דהש"ס מסיק דນמצא עליה דבר החוץ תלייא בהאי דינא אם בעלמא בעין סמוך לחפיפה וכו', ואם כן אין דפסקין דבעין בעלמא לכתהלה סמוך, הלכך היכי נמי נמצא עליה דבר החוץ לא עלתה לה טבילה אלא בסכון, אלא לפה דאן לא פסקין רקמן בעין בעין סמוך, היכי נמי לא בעין אלא דלא לחוף ביממא ותטבול בלילה, היכי נמי לא בעין אלא בזום, והיינו דפסק כהאי לשנא דאמר אם באחותו יום שהוא לשנא בתורה לפי גירסתו, ומה שכתב זכן כתוב הרוזה, לא קאי אלא על הטעם שכתב שעיל ידי זכן נהרת וכור, משום דקשיא לכארה אי לא בעין סמוך ממש מאין שמא מיחף ביממא ותטבול בלילה לא ובאותו יום לא בעין סמוך, על זה כתוב הטעם דארך על גב דלא בעין סמוך ממש מכל מקום מיחוף ביממא ותטבול בלילה לא, שעיל ידי שהוא בעונה אחת נהרת חפיפה יותר:

ובספר תפארת למשה ז"ה ב"ב" סימן קצר ד' ר"ל ע"ג] כתוב שיש לומר בכנות הרשב"א וՏבירא ליה דמן דאמר אם סמוך וכו' לאו סמוך ממש קאמר אלא ר"ל באotta עונה, ומאן דאמר אם סמוך באחותו יום ר"ל מעת לעת, והוא דוחק כמו שכתב בעצמו. גם לפה זה קשה אם כן אין מסיק הרשב"א בתורת הבית הארץ [בית ז שער ז לא, ב] ובאי סמוך בו ביום, הא אידיו פסק מאין דאמר דבכי סמוך, ואם כן חוץ עונה עי, ואיך כתוב מאין סמוך בו ביום שהוא לפה וזה מעת לעת. מכל הלין נהרת דרכרי הש"ך במא שכתב דיש לחמיר כתתי הדעות שרירין וקיימין, דלפי מה שכתבתי י"ל דרכי הרשב"א שמננו מקור דין זה שכתב בשלחן ערוך, היכי סבירא ליה וואק בדבריו הכרע, لكن יש להחמיר:

(כח) ואם לאו, תמהיה לי על הטור והמחבר למא הכהבו לצריכה טבילה אחרת, הא בגמורא צו, וכן וכל הפטוקים מבואר לצריכה נמי חפיפה אחרת, ותימה על הט"ז והש"ך שלא הרגינו בו. ווללה בדעתה לומר כיוון דהטור והשלוחן ערוך פסקו אם תוקע עונה וכו'. אין צורך לכתוב דין זה דצריך חפיפה אחרית זדמילא יידען זה, והא אפיו בלבד לעיל טעיף ח' אם חפפה ועינה עצמה חפיפה אחריתא, והא פסקו לעיל טעיף ח' אם חפפה ועינה עצמה היום וטבלה בלבד יום אחר עלתה לה טבילה, ומשמע דזמין בטבילה הא לא בטבילה עדין צריכה חפיפה אחרית הויאל שלא היה החפיפה בעונה אחת עם הטבילה, ואם כן הכא דצריך טבילה אחרית פשיטה לצריכה נמי חפיפה אחריתא, והא החפיפה הראשונה לא היה בעונה אחת עם הטבילה, והש"ס דוחצך לומר לחוף וכו', היכי נמי שטען הא לשנא דאם סמוך וכו',adam לא היה סמוך אפיו באחותה עונה צריכה לחוף ולחוף ולטבול, ולהאי לשנא דאמר אם סמוך באחותו הום וכו' הוחצך להזכיר חפיפה ואיהו סבירא ליה מיחוף ביממא ומיטבל בלילה שפיר דמי, משום היכי הוחצך לומר דבנמצא דבר החוץ צריך חפיפה אחרית. מה שאין כן הכא דצריך טבילה לא הוחצנו להזכיר חפיפה שנייה דמימילא יודען, והא אפיו בלבד לא היה בעונה אחת עם הטבילה, נמצא דבר החוץ צריך חפיפה אחרית כשלא היהת בעונה אחת עם הטבילה כל זמן שלא טבילה. אך אין זה מספיק ואכתי הוה ליה להזכיר צריכה נמי חפיפה אחרית, והא נפקא מינה לדינא אם לא נמצא דבר החוץ צריך חפיפה שנייה שבחות או יו"ט, דבלא נמצא עלייה דבר החוץ צריך לומר דמי, מה שאין כן בטבילה וועלחה ונמצא עלייה דבר החוץ צריכה חפיפה אחרית מטעמא דחיישין דכי היכי בנדבק בגופה דבר החוץ ולאו עדעתה היכי נמי בשערה, או משום דאגילאי מלחה דלא עינה שפיר והוא הדין דלמא לא חפפה שפיר, ואפיו היכא דלא אפשר אסורה לטבול בלבד לא הרחיק חפיפה מטבילה בדיעד עלתה לה טבילה, מה שאין כן נמצא דבר החוץ צריך אס טבילה שנייה ללא חפיפה שנייה לא עלתה לה טבילה, ודוחק לומר וՏבירא להו והא דאמר צריך לחוף אינה אלא לכתהלה והיכא דאפשר דמל כל מקום קשה מנא להו זה, ואף שלכאורה ממש מען הרוזה [שער הטבילה סימן ג אוות ד] כן, adam

ד) השון והאיתא בחוילן מוו, בעניין אחר. וצ"ע למה אין מכיא לשון הנמורה נדה טו, ב' משום דקריריו ומשרו מזיא.

זהה גם הר"ן כתוב גם כן בדברי הרש"ב "אל הוכחה מהא ודרכא דאמ' לא חפפה סמור לטבילהה, דעתה לה טבילה, אבל לא הקיל אלא לעניין חפיפה אבל לא לעניין עיון, וזה לשונו בפרק ב' דמסכת שביעות ז' ב' ד"ה איכא בינייהן אחר שכח מינרא דרבא, זו"ל ומכל מקום שמעין מהכא דआ"ג דלא חפפה סמור לטבילה כגון שחפפה בזום וטבלה בלילה, (ד) דוקא נמצא עליה דבר החוץ הוא ולא עתודה לה טבילה, הא לא נמצא עליה עתודה לה, דכיון דידייעבר הוא ההזה ליה כלל אפשר דפסקין לקמן בחופפת ביום וטבלת בלילה, אלא דמייר' בשיעינה סמור לטבילה, דאי לא לא היינו מקרים בדייעבר דעתין דבר תורה הוא, כך חכמו, עכ"ל. מבואר דסבירא לי' דודוקא בחפיפה הקילו בשלא הדה סמור לטבילה אבל לא בעיון, לפי דאייהו לשיטתייה אויל דסבירא ליה דבעיון שלא בשעת חפיפה חיישין לדלמא לא עיינה שפיו, לפי זה ליכא להוכחה מהא דרכא אלא בא חפיפה אם היה מרווח מן הטבילה דעתה לה טבילה, אבל לא בעיון המרווח מן הטבילה, לפי ר"ל דהא דרבא מיר' בשיעינה סמור לטבילה ואפיקו הכל אם נמצא עליה דבר חוץ לא עתודה לה טבילה, וכיוון דນמצא עליה דבר חוץ חיישין לשמא לא עיינה יפה, רומחשתא ליכא למידק מהא דרכא בשלא נמצא עליה דבר חוץ דעתה לה טבילה אלא בדעתינה סמור לטבילה, דכיון ולא נמצא עליה דבר חוץ מהני העיון הסמור לטבילה ולא חיישין לשמא לא עיינה יפה, אבל הרשב"א סבירא ליה דאפשרוBN נמצא עליה דבר חוץ לא רוחצין לא היה ראוי לחוש לשמא לא עיינה סמור לטבילה, ממשות הכי על ברוחץ הא דרכא מיר' בדלא חפפה ולא עיינה סמור לטבילה, ומיניה דיקין הא לא נמצא עליה דבר חוץ אפילו לא חפפה ולא עיינה סמור לטבילה, בדייעבר עתודה לה טבילה:

נראה לי לחת תבלין לדברינו ולומר טמא במחולקת הרשב"א והרין דמר חייש לשם לא עיינה יפה ומר לא חייש לה ובמא פליגג, דהנה הרין נשם ע"א סוף ד"ה והך חפייה סבירא לה דאך על גב דתנקות עזרא לא היה אלא בחפיית הראש ומkommenות השער, ולא בשאר הגוף דאייה צריכה רחיצה כלל, ונשאר על דין החורורה רביעוני סגיא, מכל מוקם נהגו בזמן הש"ס לרוחץ כל הגוף בחכמים, ומיתתי דאייה מודאראין אם סמוך להפייה טבלה אייה צריכה לחוף ולטבול, ואם איתיא דלא עבדי חפייה אלא במקום שעד אמא לא חיישין שם לא עיינה יפה בשאר מkommenות הגוף כי היכי שכונן וא דוד אהת הייא, אלא דרכין היה להשתוף כל גוףן בחכמים. עכ"ל, הביאו הש"ק י"ז, כוונתו בו שבא לטחו דבריו הראשונים שמתחלת היה רוץ לאמר שבזמן הש"ס לא היו נהוגין להחשתף כל גוףן בחכמים אלא עיונה בעלמא, והוא דאמרין אם סמוך לחפייה וכוכ' לאו לימירא דחפייה בעצמה בשעת חפייה, וכי חימא אי בעי עיוני סמוך לטבילה אפילו לא חפפה סמוך לטבילה אמר צריכה לחוף ולטבול ההרוי עיינה סמוך לטבילה, איך לא לימייר שם לא עיינה יפה, עי"ש הביאו ב"י ריש סימן זה עצמוד רט ד"ה והרין. ועל זה חז וסתור דבריו אלו דאי אפשר לומר בכى, דאי סלקא דעתך דברין הש"ס לא הנהגו בשיטיפת חמן כל הגוף בימה כחה יפה בשעת חפייה לומר דעתיניה יפה, וביעינה סמוך לטבילה שלא בשעת חפייה ניחוש לשמה לא עיינה יפה, דהא לעניין שאר מkommenות שבגוף דוא דוד אהת היא, אלא ודאי שנגנו בזמן הש"ס לשוטף כל גוףן בחכמים בשעת חפייה, משום הכל כי לא חיישין לשם לא עיינה יפה, מה שאין כן בעיון הגוף בעלי שיטיפת חמן חיישין להכى כנ"ל. וכל הדאי בזמנ הש"ס נהגו בשיטיפת הגוף בחכמים, ספר יש לומר כדברי הרין:

אבל הרשב"א בთורת הבית הארץן [בית ז שער ז לא, ב] סתר דבריו הראב"ד שבטו פר בעלי הנפש [שער הטכילה סימן ג הלכה ג] שכח גם כן בדבריו הר"ן זמה אדרבא מוכח דעתון על ידי רחיצה והוא, אדם לא היה לו תלות בדיקת גופה בחפיפה, ולמה לה דעכבד עיונה בשעה חפיפה, אלא שמע מינה דעתונה על ידי רחיצה והו. והרשב"א סתר דבריו וכוחב דעתונה בלבד רחיצה, אלא שדרך של אשה בכך לבודק עצמה בשעת חפיפה כדי שלא תהיה בודקת

על דברי המחבר כאלו דין זה שכח בשם הר"ן הוא מוסכם אצל כל הփוקדים, ולענין"ד לא נוארה אלא שהרשב"א [מורת הבית הקצר בית ושער ו לא, א. ובאריך שם בן] שמנמו מקור דין וזה שכח בשולחן ערוך, לא סביריא ליה כיון אלא סביריא ליה כיון דעתינו סמור לטבילה אף על פי שלא חפפה סמור לטבילה, אינה צורכה טבילה אחרת ודלא כהר"ן, ואך שנראה לי שהחותומות סביריא להו בהא כהר"ן וכמו שאבאר בסמור, מכל מקום הרשב"א והשלוחן ערוך לא סביריא לו ה' כי, ולא היה לו להש"ך למכוב זה לפירושו על השולחן ערוך אחר שהשלוחן ערוך לא סביריא ליה הא דההר"ן, וזה כתוב לעיל סעיף ח' בימי חול אם חפפה ועיננה היום וטבילה בלבד יומם אחר עלתה לה טבילה, ובחוותtic הבית הארוך [שם לב, א] הוכיח וזה מהא דאמר רבא טבילה ועולחה וכו', דעתך כאן לא קאמר רבא הכא אלא במציאות עלייה ולא חפפה ולא עיננה הוא דלא עלתה לה טבילה, הא לא נמצא עלייה דבר החוץ עלתה לה טבילה אף על פי שלא עיננה סמור לטבילה וכמו שכחבי ליעיל נס"ק בין בשם, ולכארורה קשהמנה לה להוכיח וזה מהא דרבא, דלמא רבא מيري אפיקו בעיננה סמור לטבילה ומשום הכל דיקא במציאות עלייה דבר החוץ הוא דלא עלתה לה טבילה אף על גב שעינויו, כיון שלא חפפה סמור לטבילה חיישין שמא לא עיננה יפה, אבל בלא נמצא עלייה דבר החוץ אף על פי שלא חפפה סמור לטבילה, כיון שעיננה סמור לטבילה עולחה לה טבילה, ולא חיישין לשם לא עיננה יפה כיון דלא נמצא עלייה דבר החוץ מחייב חיתוי לחוש לה, וכמו שכח הש"ך לקמן חיישין לה טבילה, ולא חיישין לשם לא עיננה יפה כיון דלא נמצא חיישין לה טבילה, וזה מחייב רשות לה, וכמו שכח הש"ך לקמן חיישין לה כיון חיישין לה טבילה, לא מירוי בלא עיננה סמור לסביברא ליה להרשב"א דהא דרבא גני מירוי בלא עיננה סמור לטבילה, והוא דלא נקט רבא אל חפיפה משוט דהעיוון הוא בכל החפיפה, שכן ורכן של נשים לעין בגוף בשעת חפיפה, וכמו שכח הרשב"א שם כן כהודיע על דברי הרבא"ד בספר בעלי הנפש עיריש, אבל אי היו מעינה סמור לטבילה בהא לא היה קامر רבא דצרכrica טבילה אחרת, אפיקו לא חפפה סמור לטבילה, אפיקו רומזא עלייה דבר מרצאי.

↳ בן כתוב הבהיר בסימן זה [עמדו ריו דה ועל] שוו כוונת הרשב"א
[תוורת הפית והארון ביה ושער ולב, א] במתה שהוכחה מהא דאמר
רבא אפילו بلا עיינה סמור לטבילה עלתה לה טבילה, דסבירא ליה
להרשב"א ורבא על כרחך מירוי بلا עיינה סמור לטבילה, دائַי
בדיעינה סמור לטבילה אף על פי שלא חפפה סמור לטבילה, ודאי
דاني אומר דלאחר טבילה נזכר בה ולא אדעתה, שהרי עיינה סמור
לטבילה ולא היה עלייה דבר החוץ עיי"ש. הרוי מבואר דסבירא ליה
להרשב"א ז' לדאפילו בנמצא עלייה דבר חוץ, אם עיינה סמור
לטבילה אף על פי שלא חפפה סמור לטבילה דעתלה לה טבילה,
ולא חישין לשמא לא עיינה יפה ודלא כהראין [שכובועו י, א ד"ה והך
↳ חפיפה] דחישיל להבי, וכיוון שהמחבר בשלון עורך פסק כהושב"א
בסעיף ח' לדאפילו לא חפפה לא עיינה סמור לטבילה דעתלה לה
טבילה, ועל כרחך מכח הכוחה הרשב"א בתרות הבית הארוך, אם כן
מכובאר דאף הוא כהושב"א סבירא ליה בהא דלא חישין לשמא לא
עיינה יפה אפילו בנמצא עלייה דבר חוץ, ואיך כחוב הש"ך לדברי
הר"ן לפירוש עם דבריו פסק השלוחן עורך דלא סבר כוותה בהא. וכן
ראיתי להרמב"ן ז' לחודשו דאף הוא סבירא ליה כהושב"א בהא
וזדלא כהדר"ן, שכחוב שם נודהoso, ב ד"ה חפיפתון וזה לשונו, והא
דאמרין ונמצא עלייה דבר החוץ אם סמור לחפיפה טבילה וכו',
דמשמע עלייה על גופה, לאו למימר לחפיפה בכלל גופה היא, אלא
משום דודאי עיינה בנפשה בשעת חפיפה, ואם לא טבילה סמור
לחפיפה ולא חווה ועיינה בשעת טבילה אף על פי שהויה משמרות
נפשה מליחן תבשיל לבנה וכיוצא בו, כיון שמצויה עלייה דבר חוץ
חוושין דלמא נגעה ולא אדעתה, עכ"ל. דקדק וכותב ואם לא טבילה
סמור לחפיפה ולא חזהה ועיינה כי, מכובאר הא מורה ועיינה סמור
לטבילה, אף על פי שלא חפפה סמור לטבילה, עלתה לה טבילה
וכדברי הרשב"א ז' ודלא כהדר"ן: